

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 10^ο

ΑΡ 501

Η γοητεία του αρσενίου
προσελκύει τον άνδρα

Κυρία μου,
Το σκουάδρον αυτό προτείνει καλ-
λεργήσάτε το, από σας εξοφλάται.
Μη κόμμετε χρήση πούδρας που παρα-
συνάγεται με πανάρχαιας μεθόδους,
Αλλά ακολουθήσατε τας προόδους της ε-
πιστήμης.

ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ

Έχει σκουάδα προτεγμένα.
Είνα λεπτή με όμοιον άρωμα.
Παρασκευάζεται με όλα τα σύγχρονα
μέσα. Η έπαρσία σας είνε εξοφά-
σμένη.

Πωλείται εις όλα τα
φαρμακεία, μισοπωλεία
και παταστήματα.

Διαρκής παρα-
καταθήκη: Κλα-
σθένους 11, Αθή-
να, Φαρμακείον Ι.
Μεταφύκη, Τηλέ-
φωνον 24225.

EDELWEISS

Η ΑΠΟΤΕΡΑ

ΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

ΓΡΗΓΟ

Η έφετεινή

συλλογή μας υπερβαί-
νει κάθε προηγούμε-
νην εις τα Παρισινά
Μοντέλλα

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΤΡΟΝΙΣ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάροδος Εθαγγελιστρίας)

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ
ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΤΟΣΟΝ
ΩΡΑΙΑ;
ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΤΟ
ΦΙΛΗΜΑ

Εάν έχετε παραμελήσει τα
δόντια σας και η άναπνοή σας
είναι δύσοσμος άποφεύγετε να
μειδιάσετε πριν μεταχεισθήτε
dis της ημέρας την μοναδικήν
έπιστημονικήν μέθοδον. Ένα
έκατοστόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ
έπι ξηράς ψήκτρας, θα προσ-
δώση εις τα δόντια σας μίαν
εκθαμβωτικήν λευκότητα.

Η ΚΟΛΥΝΟΣ εξαλείφει τα
κηλιδώματα δροσίζει το στόμα
άρωματίζει την άναπνοήν.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η Οικονομικότερα οδοντόκρε-
μα, διότι έν σιωλήναριον διαρ-
κει 67 ημέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ:
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 4- ΑΘΗΝΑΙ

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

είναι να θάψετε μόνον Σας
τά περσινά Σας φορέματα με
τάς Γερμανικές Βαφάς

ARTI

Αι Βαφάι ARTI κάνουν
τά παλινά φορέματα και-
νούργια και μεδέρνα. Έπιτυ-
χία άφάνταστος. Χρήσις ά-
πλουστάτη. Οδηγίαί Έλλη-
νιστί. Αι Βαφάι ARTI έτι-
μήθησαν με τό Μέγα Βρα-
βείον της τελευταίας Έκθέ-
σεως. Πωλούνται στα έμπο-
ρικά και τα φαρμακεία.

Ο ειδικός Δερματολόγος και τών
μεταδοτικών νοσημάτων ιατρός κ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ

τ. Διευθυντής του Ειδικού Τμήμα-
τος της Αστυκλινικής του Έθν.
Πανεπιστημίου. Δέχεται ΣΟΛΩ-
ΝΟΣ 40, 10-1 π.μ. και 4-6 μ.μ.

Δίδονται κατά τό δυνατόν και
συμβουλαι δι' άλληλογραφίας.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο 'ΦΟΙΝΙΞ

Αποφεύγετε τα πολυδάπανα ταξείδια εις τας διαρ-
ιαματικές πηγάς, προτιμώντες να λαμβάνετε τατα εις
έν Αθήναις Υδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ». ΙΩΝΕΣ
παραπλήρως θεάτρου Κοπερούλη. Τα Ιαματικά τερ-
μάρια τών διαφόρων Λευτερεπέδων ΑΙΔΗΨΟΥ-ΝΕΩΝ
ΝΕΩΝ-ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ-ΥΠΑΤΗΣ, αναπληρούν τελείως
Ιαματικά λουτρά τών ως άνω αναφερομένων Ιαματικών
γών. Ιατρικαι συμβουλαι δωρεάν. Τελεία άνακαίνι-
ς. Ώραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.-8 μ.μ.

Crema

ΑΓΟΡΑΖΩ

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗ-
ΜΑΤΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΛΙΑΝΤΑ

Δακτυλιδίσους πάσης εί-
δος, είδους, ώρολόγια, τού-
μια, παντός είδους παραρ-
μίσματα ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ.
Εικόνες θύζαντινες, παλα-
νικά χαρτονομίσματα, κερ-
κευόγια και πιστά, κερ-
κί, Γεούσερ, παντός εί-
δους, με άνωτέρως τιμής
άλλων καταστημάτων.
Πώληση τό χρυσού των
αναλαμβάνομεν την τιμήν
της μηχανής του εις τας
κάσας.

Λέγω ρεκλάμας ΕΠΙΣΤΕ-
ώρολόγια ηγγυημένα 10-
πρός 40 δρ. δια πάσαν
χρυσού των 18 κατάρ-
χων τούς καλύτερους τεχνί-
τες. Κατασκευάζω και χρυ-
σινικά κοσμήματα εκ χρυ-
σινικών εις πολύ εύρη-
ματα.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Μη πωλήσετε τα κοσμή-
ματά σας εις τας κα-
πρές τό συμφέρον σας.
ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!! εις τας
αίνας και τών άριέμων 36.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ώρολογηποιός - Χρυσός
36- ΑΘΗΝΑΙ-36

8 Οκτωβρίου 1933

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1289

ΟΛΛΑΝΔΙΚΟ ΛΙΜΑΝΙ

(Πίναξ του Α. Κοέν)

ΕΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΦΟΝΙΣΣΑ

THE J. FURET

Ήμουν ή πιο κοινή, ή πιο φιλάρεσκη, ή πιο περιποιημένη
και καλοντυμένη γυναίκα του κόσμου.

Κι' έφαγα έγινα ή πιο άκοιμη, ή πιο αδιάφορη, ή πιο άπεριποι-
ητη και κακοντυμένη γυναίκα της ύψηλιου.

Κι' είμαι άκόμα μόνο τριάντα Έξη χρόνων...

Έργατέλεια τις ώρες μου τονάεττες, τά κοσμήματά μου, δέν
μακαρρίζωμια πιά καθόλου, χτενίζω δώδεκα τά μαλλιά μου, φορώ
καυκάσια με χαμηλό τακούνι και χρίω τά όρώα μάτια μου κάτω ά-
πό μεγάλη σκοφά γυαλιά.

Ναι, δι' αυτά τά κάνω εγώ...

Εγώ, εγώ που πριν από λίγο καρό, πρόσεχα και την πιο παρ-
ακάλη λεπτομερεία της τουάλετας μου, και περνούσα δις τουλάχιστον
ώρες, κάθε μέρα, μπροστά στον καθρέφτη μου.

Ήμουν άλλοτε φιλάρεσκη, τρυφερά φιλάρεσκη. Μου άρεσε να
σπρωίω πίσω μου καπάδι θαυμαστών, μου άρεσε να προκαλώ τον πόθο
και να σκορπίζω τον πόνο σε κάθε μου βήμα. Έν τούτοις, έμενα πάν-
τα ποτή στον άντρα μου. Δέν τον άπατόσα με κανένα, δέν άγαπού-
σα κανένα, έπρος άπ' αυτών. Δέν μου έφτανε δίως μόνο ο δικός του
θαυμασμός. Ήθελα παντού όπου βρισκομια να είμαι εγώ ή βασίλισσα
της κομψότητας και της όμορφιάς, ήθελα να επισκιάζω κάθε άλλη
γυναίκα, όσο όρώα κι' άν ήταν.

Και τό κατορθώνα πάντα σχεδόν, και μεθοδσα από εύτυχία, όταν
καμια κομπλιμέντα και λόγια θαυμασμού. Και για νάχω πάντα γύ-
ρω μου αλβινός θαυμαστών, για να έδω διαρκώς μέσα σε μια ατιμό-
τητα λατρείας, φλεγμαίζω όσο μπορούσα κι' έπαίξα με τις καρδιές
των άνδρων. Όταν, κατορθώνα, χωρίς ν' άπειλίζω ποτέ τους θαυ-
μαστές μου, να τούς κρατάω και σ' άπόσταση. Και δέν ένοιωθα καμ-
ιά τύχη στην συνειδήσι μου, και περνούσα τη ζωή μου ξένοιαστη και
ελεύθετη, σαν μια πεταλούδα που πετάει από λουλού-
δι σε λουλούδι, χωρίς να σταματάει ποθενά.

Όταν έγινα τριάντα πέντε χρόνων, φαινόμουν ά-
κόμα μόλις είκοσι πέντε. Έγώ, όστόσο, είχα παρα-
τηρήσει κάποια μέσα στον καθρέφτη μου πως μερικες
ανεπιθύμητες κι' ανάλωρες ονίδες είχαν σχηματισθή
γύρω από τα μάτια μου, και μερικες άσπρες τριχες
πρόβαλαν έδω κι' εκεί, ανάμεσα στο χρυσάφι των

μαλλιών μου.

Τότε, για πρώτη φορά στη ζωή μου ένοιωσα μια θανάσιμη άνη-
συχία και λύπη. Και για πρώτη φορά σκέφτηκα με τρόμο ότι μια μέ-
ρα θα θάμπανε ο χρόνος και την λάμψη της διας μου όμορφιάς, και
πως τά χρυσά μου μαλλιά θα γινότουσαν ολόλεικα, και ή επιδεξι-
δα του προσώπου μου θα έζάφανε ολόκληρη.

Ω, πως ήθελα να είμαι πάντα νέα, πάντα όμορφη, και να έμεινω
πάντα ένα βαθύ θαυμασμό σε όλους τους άντρες, νέους και γέροντες.
Μου φαινόταν ότι την ήμερα που θα έφανα να προκαλώ τό θαυμα-
σμό, θα πέθαινα...

Άρχισα λοιπόν να περιποιούμαι άκόμα περισσότερο τον έαυτό
μου, να μεταχειρίζομαι παντοφάκα καλλυντικά, να κτύνωμια άκόμα
κομψότερα. Και πάντα, παντού όπου πήγαινα, ήμουν εγώ ή όμορφή
και η πιο καλοντυμένη από όλες τις άλλες γυναίκες, και με χα-
ρά, έβλεπα όλο και καινοβόγιους θαυμαστές γύρω μου. Αυτό όμως που
κολάεε περισσότερο τον έγωισμό μου και την φιλαρέσκειά μου ήταν
ή αγάπη του Ζάν, του νεαρού γιου κάποιας φίλης μου.

Τό καιμένο τό παιδί...

Ήταν μόλις δεκάξη χρόνων, αλλά φαινότανε μικρότερο, γιατί ή-
ταν πολύ λεπτοκαμψό.

—Είμαι ίκόμα όμορφη, πολύ όμορφη—έλεγα με τό γού μου—ά-
φοι μ' έρωτεύονται και τά μικρά παιδιά.

Και κατά βάθος, διασκεδάζα και λίγο με τον έρωτα του Ζάν, που
μου φαινόταν κάπως κομμοκοπανίζος. Χλωμαζε μόλις μ' άντίκριζε
και τά χείλη του έτρεμαν έτσι, που δέν μπορούσε να μου πη ούτε:
«Καλήμέρα».

Κι' αυτό, όσο κι' άν μου φαινότανε άστείο, μ' εύχαριστούσε με
τάβαθα.

Κι'... ά! πόσο ντροπαλά όταν τό σύλλογισ-
μα τώσα!—και ένθάρρωνα τότε μ' ένα χαμόγελο
και τότε μ' ένα βλέμμα τον φλογερό έρωτα του
παιδιού έκείνου, και τότε πάλι προκαλούσα την ζή-
λεια του, έρωτοτροπώντας μισρό-ά του με διαρ-
ρους κυρίους.

Όχι άκόμα... Μια μέρα ο Ζάν κι' εγώ είμαστε μό-
νοι στο μικρό μου δαλανάκι. Έγώ καθόμια σε

μιά πολυθρόνα, κι' ο Ζάν σ' ένα σκαμνί στα πόδια μου.

Το φτωχό παιδί, μ' ενόησε με βλέμματα λατρείας.

Εγώ σε μιὰ στιγμή άλωσα το χέρι μου και χάιδεψα τὰ μαλλιά του. Ο Ζάν τότε, με μιὰ κίνησι παράφορη, μου αγκάλιασε τὰ γόνατα, μουρμουρίζοντας :

—Σας αγαπώ! Σας αγαπώ!

Και φίλοσε τὰ γόνατά μου με τρελλά κι' άπελπισμένα φίλά. Δέν ξέρω γιατί μου ήθελε μιὰ τρελλή επιθυμία νά γελάσω, καθώς έβλεπα τὸ άδύνατο εκείνο άγόρι, έρμαιο ενός τόσο δυνατού πάθους. Αλλά συγκρατήθηκα, και σφρόγγοντας τὸν Ζάν, τὸν είπα :

—Δέν πρέπει νὰ μ' αγαπᾶς έμένα, Ζάν! Πρέπει ν' αγαπήσης ένα κορίτσι τῆς ηλικίας σου! Εγώ θά μπορούσα νά είμαι μητέρα σου!

—Δέν υπάρχει άλλη γυναίκα στὸν κόσμο γιὰ μένα, εκτός από σὲ! είπε ὁ Ζάν, κι' επεχείρησε νὰ μ' αγκάλιαση.

Εγώ όμως κράτησα τὰ χέρια του και τὸν είπα :

—Ζάν, παιδί μου... Τρελλάθηκες; Εγώ είμαι γιὰ νὰ σε νά... Συγχρόνως όμως τὸν κίτταξα τρυφερά, και τὸν φίλησα στὸ μέτωπο, λέγοντας :

—Σὺ δίνεις ένα μεγαλὸ φίλημα, γιὰ νὰ ήσυχάσης.

Τὸ δυστυχισμένο παιδί χλόμιασε, κλάμισε, και φανόταν έτοιμο νὰ λιποθυμήσει. Τρομαγμένη, φώναξε τὴν ύπερότερη και τῆς είπα :

—Με λίγο κρύο νερό και λίγες έντροπες με κολώνια στὰ χέρια, ὁ Ζάν συνήθε, κι' σέ λίγο, χωρὶν νὰ τὸν κίττα, νὰ με κιττάξῃ στὰ μάτια, φίλησε τὸ χέρι μου κι' έφυγε.

Εγώ, γιατί τότε νὰ γελοῖ γιὰ τὸν μικροσκοπικό μου αὐτὸν θαυμαστή που λιποθύμησε ἀπὸ φόβο...

Καὶ κοιτάζοντας στὸν καθρέφτη τὸ πρόσωπό μου, ηπιθόρωνα ικανοποιημένη :

—Εἶσι λοιπόν, Σεραλλάνο ακόμα και τὰ παιδιά σ' αὐτὴν τὴν ηλικία...

Όταν ξαναείδα τὸν Ζάν, δέν ξέρω κι' εγώ πὼς μου φάνηκε αλλοιωτικός. Δέν τολμούσε νὰ με κιττάξῃ. Ντροπέτανε τόσο, ἢ δέν μ' αγαποῦσε πειὺ τόσο πολὺ :

Γιὰ νὰ τὸ καταλάβω αὐτό, άρχισα νὰ ερωτοτροπῶ μ' έναν θεῖο του. Ο Ζάν φανόταν νὰ μὴ προσέχη καθόλου σ' έμένα. Κι' εγώ τότε, πῆρα ένα ὑποστηρικτικό και μιλούσα κρυφά στὸν θεῖο του Ζάν, σάν νὰ έπρόκειτο γιὰ κανένα σπουδαῖο μυστικό. Κι' έξωθεν είπα σκεδὸν δυνατά :

—Βέβαια, θὰ έρθω... Αὔριο σὲς πέντε.

Καὶ κίτταξα εἰς τὸν συνομιλήτῃ μου, σάν νὰ τὸν ὄρατα ὡς τὸν οὐρανό. Κι' εγώ έννοούσα ἀπλῶς ὅτι τὴν άλλη μέρα σὲς πέντε θὰ πῆγαίνα μαζὶ με τὸν άντρα μου σὲ μιὰ έκθεσι ζωγραφικῆς. Ο Ζάν οὔτε σάλεψε πάλι.

—Πάει! Είλεγα με τὸν νοῦ μου. Δέν τοῦ άρέσω πειά. Άρχισα λοιπόν νὰ μὴν τοῦ άρέσω πειά; Μήπως ὁ Ζάν, καθώς με είδε χθὲς ἀπὸ πολὺ κοντά, ανακάλυψε ὅτι δέν είμαι πειά τόσο νέα :

Σέ λίγο έφυγε ὁ θεῖος του Ζάν, κι' έμεινα μόνη μαζί του.

Καὶ μονομιάς τὸ φτωχό παιδί έγινε ξέαλλο, κι' ήθελε κοντά μου. Πῆρε τὰ χέρια μου στὰ χέρια του και σφιγγοντάς τα δυνατά, φώναξε :

—Αὐτὸν λοιπόν αγαπᾶς... Αὐτόν... Μὰ ὅχι... Δέν θὰ πᾶς αὔριο σὲς πέντε νὰ τὸν βοῆς!... Άκούς; Δέν θὰ πᾶς...

Εγώ γελάσα ειρωνικά, και είπα :

—Εἶσαι γελοῖος, μικρό μου Ζάν!... Εἶσαι γελοῖος!...

—Όχι! Μου πὼς δέν θὰ πᾶς! επέμενε εκείνος.

—Όχι! Μου πὼς δέν θὰ πᾶς! επέμενε εκείνος.

—Όχι! Μου πὼς δέν θὰ πᾶς! επέμενε εκείνος.

—Όχι! Μου πὼς δέν θὰ πᾶς! επέμενε εκείνος.

—Όχι! Μου πὼς δέν θὰ πᾶς! επέμενε εκείνος.

—Όχι! Μου πὼς δέν θὰ πᾶς! επέμενε εκείνος.

—Όχι! Μου πὼς δέν θὰ πᾶς! επέμενε εκείνος.

—Όχι! Μου πὼς δέν θὰ πᾶς! επέμενε εκείνος.

—Όχι! Μου πὼς δέν θὰ πᾶς! επέμενε εκείνος.

—Όχι! Μου πὼς δέν θὰ πᾶς! επέμενε εκείνος.

—Όχι! Μου πὼς δέν θὰ πᾶς! επέμενε εκείνος.

—Όχι! Μου πὼς δέν θὰ πᾶς! επέμενε εκείνος.

—Όχι! Μου πὼς δέν θὰ πᾶς! επέμενε εκείνος.

—Όχι! Μου πὼς δέν θὰ πᾶς! επέμενε εκείνος.

—Όχι! Μου πὼς δέν θὰ πᾶς! επέμενε εκείνος.

—Όχι! Μου πὼς δέν θὰ πᾶς! επέμενε εκείνος.

—Όχι! Μου πὼς δέν θὰ πᾶς! επέμενε εκείνος.

—Όχι! Μου πὼς δέν θὰ πᾶς! επέμενε εκείνος.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Αὐο κυρίες, ἢ μιὰ ἡλικιωμένη και άσχημη κι' ἢ άλλη νέα και μορφη, ταξιδεύουν με τὸ ἴδιο τραῖνο, τὸ ὁποῖο σὲ λίγο ἀρριάνεται ἀπὸ μιὰ σήραγγα.

Ἡ ἡλικιωμένη.—Πὼς φοβόμουν, κυρία μου, τώρα και περάσαμε τὴ σήραγγα, μήπως με φίληση κανεὶς στὸ σκαμνί!

Ἡ νέα.—Μὴ φοβάσθε, κυρία μου. Εἴψ' ὅσον είμαι ἐγώ είμαι ἀπὸ τὴν ψυχὴν και σωματικὴν υγείαν.

Ο δανειστής.—Σὲ παρακαλῶ, φίλε μου, νὰ μὴ ξεχνᾶς ένα μέρος τοῦ λογαριασμοῦ σου, γιατί ἔχω κι' ἐγὼ νὰ πληρώσω αὔριο διὰ τρία συναλλάγματα τοῦ έμπορου μου.

Ο θρασὺς δφειλέτης.—Εἶσαι πολὺ ἀναίδης! Πληρώω πάντα και βουτῶσαι στὰ χρέη κι' έπειτα έρχεσαι νὰ σοῦ τὰ έπαισω ἐγώ!...

Ο Βαρώνος.—Σὺ πῆγαιναν τὰ ρούχα ποῦ σοῦ χάρισα ποτέ;

Ο ξητιάνος.—Μπα, καθόλου, ἀγένητ' μου. Όλα σου μ' έβλεπαν. Είλεγα: Μορὲ πὼς έξέπεσε ὁ βαρὼνος εἰς τὴν...

Εκείνος.—Καὶ τί θὰ έκανεσ ἀνὰ τὴν...

Εκείνη.—Νά, θὰ φώναζα τὴ μαμά. (Ἡ ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο). Αλλά... ἡ μαμά δέν εἶδε ὅδὸς ἀπὸφε!...

Ο δάσκαλος.—Τί ήταν ὁ Κολώδης;

Ο μαθητής.—Ένα παιδί.

Ο δάσκαλος.—Ανοήτ'! Πὼς σοῦ φάνηκε αὐτὴ ἡ ιδέα;

Ο μαθητής.—Άκουσα πολλὲς φορές τὸν...

Ιδοῦ πὼς ἀνήγγειλε τὸ θάνατο τῆς φίλης και δυστυχισμένης πεθερᾶς του ένας βασιανός γαλιός :

«Πεθερά μου έπουσε σήμερον νὰ ἀμῆ!»

Ο μικρός.—Γιαγιά, σὲ βαρέθηκα.

Ἡ γιαγιά (ἀπὸς τὸ γαϊφό της και πειρα του μικροῦ).—Άκουσε με πῶς τρεῖς καὶ μιλαίει ὁ γιός σου;

Ο πατέρας.—Δέν ντρέπεσαι νὰ μιλάς τοι στή γιαγιά σου;

Ο μικρός.—Μὰ ξέρεις, μπαμπά, με σκίζει...

Ο πατέρας.—Καὶ νομίζεις ὅτι ήμεις νὰ διασκεδάξῃ;

Στὸ θέατρο μεταξύ δύο φιλενάδων :

—Έφερες τὰ λουριόν σου;

—Τὰ έφερα, αλλά δέν μπορὸ νὰ τὰ χρησιμοποιήσω.

—Γιατί;

—Γιατί... ξέχασα νὰ φορέσω τὸ βραχιόλι μου!

Εκείνη.—Τί ἐστὶ έρως;

Εκείνος.—Έρως ἐστὶ μιὰ λόξα τοῦ μικροῦ, ποῦ σὲ κάνει νὰ λές περιστεράκι μου! μιὰ γελάδα!

Γινόταν συζήτηση περὶ τῆς θανατικῆς πανθῆς. Ένας γαλιός φάνηκε ἰστέρι τῆς καταγήςσεώς της.

—Κανεὶς δέν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ θανατῶνῃ τὸν άλλον, εἴ.

—Οὔτε οἱ γιατροί; οὔτῃς ένας ἀσημημένος.

νο, όταν είχα γίνει πειά μιὰ ἀτασία φόνισσα!...

Καὶ γονατισμένη έκει, μπροστά στοῦ ματωμένου θύμα μου, άφαινα κα νὰ μὴ μαγέψω πειά κανένα άντρα με τὴν ὁμορφιά μου, ὅτε γιὰ νὰ θέλω άκόμα.

Κι' ἀπὸ τότε δέν ξέρω τί νὰ κάνω, γιὰ νὰ φανώμαι γιὰ μὴ σκηνη, και ἀρνῆθκα τὸν κόσμο και τὸν ἴδιο μου εαυτό.

Καὶ οἱ δικοί μου, και ὁ εἶς μου λένε :

—Εἶνε μιὰ ἰδιοτροπία της κι' αὐτῆς...

—Θα τῆς περάσῃ!...

Καὶ κανεὶς δέν ξέρει τὸν νοῦ μου μυστικό.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΕΙΝΟΥΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Κ.

Φωτογραφία απηνηρίζουσα ἀπὸ εὐφρίαν, ἰδιότυπη, έκφραστική, φανερώνουσα ἰδιόρρημο χαρακτήρα, ἀπομακρυσμένο ἀπὸ τυπικότητα και...

Πράγματι τὴν χαρακτηρίζει μιὰ μόρφωσις απανία τὴν ὑπερόκειται και νεαρότατη κυρία. Αποδείξεις ὅτι δέν τὴν ικανοποιούν ἢ εἰς τὴν...

Καλλιτεχνικός διάκοσμος και έξαισία καλλιτεχνήματα, μεταξύ τῶν...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

—Παραρριόκοντο : κ. και κ. Αργυροπούλου, τουαλέττα χαριτωμένη και...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΗΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Κόρη τῆς Νύχτας, 'Αλεξανδρούπολιν. — Τὸ γόμμα σας με συγκίνησε πολὺ, και δέν μ' ἐνόησε καθόλου, πὼς νομίζετε. Σας συμβουλεύω πρῶτα ἀπ' όλα ψυχραιμία, καρτερία και... πείστε στὸν εαυτό σας :

Μὴν ἐπιρραΐζεστε ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ κόσμου! Τόσο γιὰ τὴν υγεία σας, όσο και γιὰ τὴν ὁμορφιά σας, σὰς συνιστῶ...

τακτικὴ και ἀσθονη τροφή και καθαρόν αέρα. Όταν θὰ παχύνετε, θὰ...

ἐξαλειφθοῦν κι' ἡ πρόωρος οὐτίδες σας, ἀφοῦ εἴστε τόσο νέα. Γιὰ νὰ...

έχετε κόκκινα χεῖλη χωρὶς νὰ τὰ βάφετε, νὰ τ' αἰείφετε κάθε βράδυ με...

λίγη γλυκερίνη ἀνακατεμένη με ροδόχρο. Γιὰ ν' ἀσπρίση και νὰ καθαρίση...

τὸ δέμα τοῦ προσώπου σας, τοῦ λαιμοῦ σας και τῶν χειρῶν σας, νὰ...

ἐξακολουθήσετε τὸ παρθενικὸ γάλα και νὰ ξεπλένετε με πινυρόνερο.

Στὲς λοιπὲς ἐρωτήσεις σας θ' ἀπαντήσω προσεχῶς.

Αὐθιγε Χ... Πειραιά.—Νὰ μεταχειρίζεστε γιὰ τὰ νύχια σας τὸ...

έξῃς βερνίκι :

Collodion riciné 30 gr.

Ether sulfurique 20 »

Alcool 900 20 »

Eosinate de potasse 0 gr. 05

Acetone 5 »

Μπακλὰς, Κωνσταντινούπολιν.—Αν δέν μπορεῖτε νὰ προσφέρετε...

κανένα δῶρον σημαντικῆς αξίας, τότε προσφέρετε ένα ὀραῖο ἐργόχειρο...

ἢ λουλούδια.

Γαλάσιον Οὐρανόν, Ἀργοστόλιον.—Τὰ σημάδια εἶνε χρόνια και...

εἶνε δύσκολο νὰ ἐξαλειφθοῦν. Πάντως σὰς συνιστῶ τοπικὲς έσπετες...

κομπρέσες με νερό, μέσα στοῦ ὁποῖο θὰ έχετε διαλύσει βορικό.

Ἀγριολοῦλιν, Κηφισιάν, και Μαρίαν Τ... Ένταῦθα.

—Σας συνιστῶ γιὰ τὰ χέρια σας τὴν ἐξῆς ἀλοιφή :

Ἀλευρί ἀμυγδαλῶν 125 γρ.

Ἀμυγδαλόλαδο 50 »

Λανολίνη 50 »

Μέλι 125 »

Τρεῖς κροκοὶ αὐγῶν.

Πρῶτα θὰ λιώσετε τὸ μέλι, κατόπιν τὸ ξιμῶνετε με τὸ ἀλευρί και...

με τοὺς κροκοὺς τῶν αὐγῶν και στο τέλος προσθέτετε τὸ λάδι και τὴν...

λανολίνη, ξαναξινώνοντας τὸ ὅλον.

Ἀλίαν Ἀλίν, Ένταῦθα. — Νὰ κάνετε τακτικὰ μασάζ στοῦ...

προσώπου με κινήσεις ἐλαφρὲς ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἀφοῦ πρῶτα...

λείψετε τὰ δάχτυλά σας με λίγο βούτυρο τοῦ κακάου.

Ἀθηναίαν τῆς Νέας Ὑόρκης.—Γιὰ τοὺς ἀνοιχτοὺς πόρους και τὸ στεγνὸ δέμα, σὰς συνιστῶ τὴν ἐξῆς λοσιόν :

Alune pulverisé 10 gr.

Ammoniaque 1 »

Acide salicylique 0 gr. 10

Eau de roses 100 »

Glycerine 50 »

Eau de laurier-cerise 10 »

Zilas (Terpineol) 50 »

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ
ΤΟΝ ΒΟΥΑΡΟΖΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΪΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Πρὸ ἐνενήντα περίπου χρόνων, ὁ ἑνὶς ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἀποικιστῶν τῆς Ἰνδίας, ὁ γαμπρὸς τοῦ δὸν Φάβιος, ἰδιοκτήτης ἀνεξαρτήτων χρυσορυχείων ἐν τῇ θηλικῇ «Κοιλιάδᾳ τοῦ Χρυσοῦ», ὁ ἀφαστος ἐπὶ τὴν ἀνδρεία καὶ ἐπὶ τὴν καλοσύνην κυνηγῶς Βουαροζέ, ὁ ὁποῖος, παρ' ὅλα τὰ ἐξήντα τοῦ χρόνου, διατηρεῖ τὴν νεανικήν του ἀνθρότητα, καὶ ἡ ὠρασιότητι καὶ τολμηρότης τοῦ Ροζάρου ἡ κόρη τοῦ δὸν Φάβιου. Ὁ Φάβιος, μαζὶ μετ' ὅλην τὴν ἀποστολήν, ἀφ' ἧς ἀπέστειλε τὸν Βουαροζέ, ἀφ' ἧς ἀπέστειλε τὸν Ροζάρου, ἀφ' ἧς ἀπέστειλε τὸν Πέπε, ἀφ' ἧς ἀπέστειλε τὸν Φάβιον καὶ τὸν Βουαροζέ. Τέλος, φτάνει ἐπὶ τὴν ἀγοικία ὁ Πέπε, ὁ ὁποῖος, ἀφ' ἧς ἀπέστειλε τὸν Βουαροζέ, ἀφ' ἧς ἀπέστειλε τὸν Ροζάρου, ἀφ' ἧς ἀπέστειλε τὸν Πέπε, ἀφ' ἧς ἀπέστειλε τὸν Φάβιον καὶ τὸν Βουαροζέ. Τέλος, φτάνει ἐπὶ τὴν ἀγοικία ὁ Πέπε, ὁ ὁποῖος, ἀφ' ἧς ἀπέστειλε τὸν Βουαροζέ, ἀφ' ἧς ἀπέστειλε τὸν Ροζάρου, ἀφ' ἧς ἀπέστειλε τὸν Πέπε, ἀφ' ἧς ἀπέστειλε τὸν Φάβιον καὶ τὸν Βουαροζέ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Πάντως, εἶπε γαλήνια ὁ Βουαροζέ, εἶπε ἀπὸψε, εἶπε αἶμα μᾶς ἐπιτεθοῦν οἱ Ἴνδοι, εἶμας ἀναγκασμένοι νὰ χροὶ νικήσουμε ἀποδομήματα. Ἐν πρώτοις, γὰρ νὰ καθαρίσουμε τὸ δρόμο μας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ληστές καὶ εἶπειτα γὰρ νὰ μὴ μπορέσουν νὰ ἐνισχύσουν μετὰ τὴν νύκτα τοὺς τὰς ἐμφύλιους τοὺς ποὺ πολιορκοῦν τὸ φτωχὸ μου Φάβιον καὶ τοὺς γενναίους τοὺς συντρόφους ἐπὶ τὴν «Κοιλιάδα τοῦ Χρυσοῦ».

— ὦ! θὰ νικήσουμε εὐκόλως αὐτὰ τὰ καθάρματα! φώναξε ὁ Πέπε μετὰ τὴν ἡρώικὴν ἐκείνην πεποίθησιν, χάρις ἐπὶ τὴν ὁποία ἔκανε θαύματα.

— Κ' ἔτσι καὶ ἐγὼ θὰ λογαριασθῶ μετὰ τὸν Ὀδ' Σακάμε! εἶπε τότε ὁ Βαχίταξ, ποὺ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ μῆκος πρὸς τὸν τρομερὸν Ἴνδον ἀρχηγόν. Ὁ δὲ εἶμας περιγέρωνος νὰ νικήσῃ τὸν ἐχθρὸν μου μπρὸς τὰ μάτια τοῦ Ἀνθίου τῆς Ἐρήμου!

Ἡ εἰδοῖς, τὴν ὁποία ἔφερε ὁ Βαχίταξ, ὅτι οἱ Ἴνδοι ἐπρόκειτο νὰ ἐπιτεθοῦν ἐν ἴλῳ, δὲν ἀργήσεν νὰ γίνῃ γνωστὴ σ' ὅλους τοὺς ἄνδρες τοῦ καραβανοῦ. Μὰ τὸ δυσάρεστο αὐτὸ νέο δὲν τάραιξε καθόλου τοὺς τολμηροὺς αὐτοὺς κυνηγούς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη ἐν τῷ Βουαροζέ καὶ τῷ Πέπε.

Ὡστόσο, κατὰ διαταγὴν τῶν δυὸ τελευταίων, ἐξαιρετικὰ μέτρα ἐλήφθησαν γὰρ τὴν νύκτα, γὰρ νὰ εἶνε ἑτοιμοὶ ν' ἀντιμετωπίσουν κάθε κίνδυνον. Διπλασίασαν τοὺς σκοπούς, οἱ ὁποῖοι διατάχθηκαν νὰ πυροβολοῦν ἀλύπητα ὅποιον θὰ τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ ἐπὶ τὴν κατασκήνωσιν. Μάστιγαν ἐπὶ τὴν σωρὸν ἀπὸ ξερὰ κλαδιά, τὰ ὁποῖα θ' ἀναβαν ἐπὶ τὴν νύκτα γὰρ νὰ μποροῦν οἱ ἡρώες μας νὰ βλέπουν μέσα στὸ σκοτάδι.

Τέλος, τὸ μέρος ποὺ διάλεξαν γὰρ τὴν κατασκήνωσιν ἦταν εἰδικὸν γὰρ τὴν ἀμυνὰ τοὺς ἐναντίον τῶν Ἴνδων. Ἐῖχαν στρατοπεδεύσει ἐπὶ τὴν ἀκρὴν τοῦ πυκνοῦ δάσους, ἐν ᾧ ὁποῖο κατέληγε ἡ πεδιάδα καὶ ἀπὸ τὴν μὴ μεριὰ τοὺς προστατεύει μὴ βαθεῖα χαράδρα, ἡ ὁποία ἔξοισεν πρὸς τὴν διεύθυνσιν αὐτὴν τὸ δάσος.

Καθὼς δὲ ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ καραβανοῦ ἦσαν ἀνθρώποι ποὺ δὲν ἔτρεμαν ἀπὸ τὸν σκῆτον κίνδυνον, καταλαβαίνει κανεὶς εὐκόλως πῶς, ἔπειτα

Ἡ Ροζάρου

ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ μέτρα, εἶχαν ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη ἀλλήλων.

Ἡ Ροζάρου ἀναπαύεται κατὰ τὴν σπηλὴν τῆς, ἡ δὲ αὐτὴν ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ στρατοπέδου. Ἐῖχε ἀποσπῆθαι ἐκεῖ ἴλῳ μετὰ τὴν στροφὴν τοῦ Βαχίταξ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔβλεπε νὰ μὴ γίνῃ νὰ μὴν τὴν ἀνισχύσῃ χωρίς λόγον.

Συντρυμιμένη ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας ἐκείνης ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ τὴν προηγουμένην, ἡ νέα κόρη κοινοῦν μετὰ τὴν χροὶ καὶ τὸν ἔρωτα.

Ἡ πρώτης ὥρες τῆς νύκτας εἶχαν περάσει χωρίς κανένα ὁποιοῦ.

Ἀπόλυτὴ γαλήνη βασιλεῖεν παντοῦ. Σαρκινὰ θυμῶς, μετὰ τὸ χάραμα, οὐράσματα λίαν ἀσυνήθιστα ἐπὶ τὴν πεδιάδα.

— Ἀ! Ἀ! αὐτὸ ἀναγγέλλει τοὺς Ἴνδους! εἶπε ὁ Πέπε. Μὰ τὰ περιγέρωνος τὰ οὐράσματα τῶν λίαν, μὰ δὲν μποροῦν νὰ λάσσουν παληοὺς κυνηγούς σὰν ἐμᾶς.

— Ὡστε θ' ἀρχίσῃ κιόλας τὸ τουφεκίδι! εἶπε γαλήνια ὁ Βουαροζέ, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὴν καραμὰν ἐπὶ τὴν χροὶ, φώναξε ὁ Πέπε.

— ὦ! θὰ δοῦμε!... ἐπρόθεσεν ὁ Πέπε ποὺ στεκόταν ἐπὶ τὸν σκῆτον τοῦ.

Ἐπειτ' ἀπὸ μερικὲς στιγμῆς ἀκούστηκε μαζὰ καὶ αὐτοὺς ποὺ μεγάλωνεν ὅσο πλησίαζε.

— Νὰ οἱ παληοὶ καράδες μας! φώναξε ὁ Πέπε, τοῦ ἔλαμψαν τὰ μάτια.

Πράγματι, σὲ λίρον ἑνὸς μαύρου ὄγκου φάνηκε πρὸς τὸ μέρος τὸν καθέναν ἐπὶ τὴν χροὶ τὴν μάχη. Ἀμέσως διὰ τὴν ἀποδομήματα ἐξετελέσθησαν. Μὴ μεγάλη φωτιὰ κόκκινη φώτισεν τὴν πεδιάδα.

— Ἀνάψτε τὴν φωτιὰν! φώναξε Σοφὰ ὁ Βουαροζέ. Ὅλα τὰ πλά!

Καὶ γρήγορα γρήγορα ὁ παλὸς κυνηγὸς τὸν δασὸν πύκνον τὸν καθέναν ἐπὶ τὴν χροὶ τὴν μάχη. Ἀμέσως διὰ τὴν ἀποδομήματα ἐξετελέσθησαν. Μὴ μεγάλη φωτιὰ κόκκινη φώτισεν τὴν πεδιάδα.

Κ' ἔπειτα διὰ τὴν ἀποδομήματα ἐξετελέσθησαν. Μὴ μεγάλη φωτιὰ κόκκινη φώτισεν τὴν πεδιάδα.

Κ' ἔπειτα διὰ τὴν ἀποδομήματα ἐξετελέσθησαν. Μὴ μεγάλη φωτιὰ κόκκινη φώτισεν τὴν πεδιάδα.

Κ' ἔπειτα διὰ τὴν ἀποδομήματα ἐξετελέσθησαν. Μὴ μεγάλη φωτιὰ κόκκινη φώτισεν τὴν πεδιάδα.

Κ' ἔπειτα διὰ τὴν ἀποδομήματα ἐξετελέσθησαν. Μὴ μεγάλη φωτιὰ κόκκινη φώτισεν τὴν πεδιάδα.

Κ' ἔπειτα διὰ τὴν ἀποδομήματα ἐξετελέσθησαν. Μὴ μεγάλη φωτιὰ κόκκινη φώτισεν τὴν πεδιάδα.

Κ' ἔπειτα διὰ τὴν ἀποδομήματα ἐξετελέσθησαν. Μὴ μεγάλη φωτιὰ κόκκινη φώτισεν τὴν πεδιάδα.

Κ' ἔπειτα διὰ τὴν ἀποδομήματα ἐξετελέσθησαν. Μὴ μεγάλη φωτιὰ κόκκινη φώτισεν τὴν πεδιάδα.

Κ' ἔπειτα διὰ τὴν ἀποδομήματα ἐξετελέσθησαν. Μὴ μεγάλη φωτιὰ κόκκινη φώτισεν τὴν πεδιάδα.

Κ' ἔπειτα διὰ τὴν ἀποδομήματα ἐξετελέσθησαν. Μὴ μεγάλη φωτιὰ κόκκινη φώτισεν τὴν πεδιάδα.

Κ' ἔπειτα διὰ τὴν ἀποδομήματα ἐξετελέσθησαν. Μὴ μεγάλη φωτιὰ κόκκινη φώτισεν τὴν πεδιάδα.

Κ' ἔπειτα διὰ τὴν ἀποδομήματα ἐξετελέσθησαν. Μὴ μεγάλη φωτιὰ κόκκινη φώτισεν τὴν πεδιάδα.

Κ' ἔπειτα διὰ τὴν ἀποδομήματα ἐξετελέσθησαν. Μὴ μεγάλη φωτιὰ κόκκινη φώτισεν τὴν πεδιάδα.

Κ' ἔπειτα διὰ τὴν ἀποδομήματα ἐξετελέσθησαν. Μὴ μεγάλη φωτιὰ κόκκινη φώτισεν τὴν πεδιάδα.

Κ' ἔπειτα διὰ τὴν ἀποδομήματα ἐξετελέσθησαν. Μὴ μεγάλη φωτιὰ κόκκινη φώτισεν τὴν πεδιάδα.

τοὺς ἔβλεπε μετὰ λύσσα ἀπάνω στὸ πρόσωπον ποὺ σχημάτιζαν τὰ ὄρη καὶ τὰ ἄλλα ἐντόδια.

Μὰ αὐτὴν ὅλην μετὰ ὅλην ἀρχισεν, ὅταν, τέλος, μερικοὶ Ἴνδοι κατέβησαν νὰ γλυττήσουν μετ' αὐτὴν τὰ κάφρα.

Τότε τὰ μαχαίρια, τὰ τοσεκούρια καὶ οἱ κεφαλαιόφραστοι ἀρχισαν νὰ πύκνουν ἐπὶ τὴν πεδιάδα. Ἡ μάχη ἦταν μανιώδης καὶ τὸ αἷμα ἔτρεχε ἐπὶ τὴν πεδιάδα.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Τὸν ἀπὸ τὸν ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο μέρος.

Ὁ Βαχίταξ

Τότε ὁ Βουαροζέ, κρατώντας πάντοτε σ' ἀπόστασιν τοὺς Ἴνδους ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν πλησιάσουν, πυροβόλησε δυὸ φορές ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων τοῦ Βαχίταξ.

Κάθε μὰ ἀπὸ τὴν σφαῖρα τοῦ σώριασε κάτω καὶ ἀπὸ ἑνὸς Ἴνδου, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τρομοκρατημένοι, ἀποτραβήχθηκαν.

Τότε, ὁ ἡρώϊκος Κοιμάγγης ἐπωφελήθηκε τῆς στιγμῆς συγχύσεως τῶν ἀντιπάλων του. Μ' ἑνὰ τεράστιον πήδημα, πηδώντας σχεδὸν πάνω ἀπὸ ἑνὰ κάφρο, βράδην πάλι μέσα στὴν κατασκήνωσιν.

Μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χεῖρ του, κύτταξε γύρω του, γὰρ νὰ δῇ ποῦ εἶχαν τὴν ἀνάγκη του. Καὶ βλέποντας μερικοὺς Ἴνδους, ποὺ εἶχαν μὴ μέσα ἐπὶ τὴν κατασκήνωσιν καὶ εἶχαν ἐπαθεῖ κατὰ τὸν Βουαροζέ, ὥρμησε ἐναντίον τους.

Οἱ Ἴνδοι, τρομαγμένοι ἀπὸ τὴν ξαφνικὴν του ἐπίθεσιν, τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια καὶ ἔτσι ὁ Βουαροζέ ἀπαλλάχθηκε ἀπ' αὐτοὺς.

Ἡ συμπλοκὴ βαστοῦσε δυὸ ὥρες δολιχῆρες τώρα, δυὸ ὥρες θανάσιμης ἀγωνίας καὶ μανίας. Καὶ τὰ δυὸ μέρη εἶχαν ἀρχίσει πάλι νὰ ζοῦρζοῦνταν.

Ἡ ἀπάλεια τῶν Ἐρυθροδέρμων ἦσαν πολυάριθμοι, μὰ καὶ μεταξὺ τῶν Λευκῶν ὑπῆρχαν ἀρκετοὶ νεκροὶ καὶ πληγωμένοι.

Τέλος, πρῶτοι οἱ Ἐρυθροδέρμοι, ἀποτραβήχθηκαν ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόστασιν, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε γὰρ μὴ στιγμὴν τὸν Βουαροζέ καὶ τοὺς συντρόφους του νὰ ἐλλοιοῦν διὰ δὲν θὰ ἐπαναλαμβάναν τὴν ἐπίθεσιν τους.

Μὰ ἡ διάφρασις τῶν ἐλλοίων τοὺς ἦρθε σχεδὸν ἀμέσως τραγικὴ καὶ ἀποροδοκήση.

Ἀξαφνὰ, ἐνῶ οἱ Λευκοὶ ἀνέσταναν, ἔπειτ' ἀπὸ τὸν ὅρα ἀγρίως μάχης, μὰ ἔκρηξις τρομακτικὴ ἀντήχησε, ὅμοια μετ' ὁμοιοτυπία πυροβολαρχίας.

Ἡ ἔκρηξις αὐτὴ σκόρπισε ἀμέσως στοὺς Λευκοὺς τὴν ἀναστάτωση καὶ τὴν σύγχυσιν, γὰρ εἶχε γίνῃ πίσω ἀκριβῶς ἀπ' τὴν κατασκήνωσιν τους, πρὸς τὸ μέρος τῆς βαθεῖας χαράδρας, ποὺ ἀποτελοῦσε τὸ καλύτερόν τους ὁχυρῶμα.

Ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα μᾶς καταστροφῆς ἐμπνεύσεως, ποὺ πρᾶγμα νὰ τὴν ἐξηγήσοιμε ἐδῶ.

Οἱ Ἴνδοι ἀρχηγός, μὴ μὴς πληροφόρησε ἀπὸ τὸν Ἀνθίου τοὺς σταθμούς, τοὺς ὁποῖους θὰ ἔκανε ἡ ἀποστολὴ, ἡ ὁποία πῆγαινε πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ δὸν Φαβίου καὶ Μεντιάνα, ἔδωκε ἀπαράτητο νὰ τὴν ἀναστῇ τὸ δρόμο, πρὶν ἀπὸ τὴν εἰσχωρήσῃ μέσα στὸ δάσος, ἐν ᾧ κατέληγαν οἱ λεμιῶνες.

Ἡ ἀναφορὴ τῶν ἀντιπάλων του, συμπληρώνοντας τὴν ἀποκαλύψεσιν τοῦ Ἀνθίου, τὸν ἔκαναν νὰ ἐπισπεύσῃ αὐτὴν τὴν ἐπίθεσιν.

Κατέστρωσε λοιπὸν ἑνὸν σχέδιον τολμηρὸν, βέβαιον, μὰ ὅχι καὶ ἀπραγματοποιήτο, ποὺ, ἂν πετύχαινε, θὰ ἔκανε τοὺς ἐχθρούς του νὰ πέσουν στὰ χεῖρα του.

Νὰ τώρα τὸ σχέδιόν αὐτό, ποὺ ἦταν εἰλικόλινον νὰ τὸ φαντασθῇ κανεὶς, μὰ δύσκολον νὰ τὸ ἐκτελέσῃ.

Ἐλπιε προηγουμένως πῶς ἡ χαράδρα, ὅμοια μετ' ἄβυσσον, περιβάλλοντα τὸ δάσος, ἐπὶ τὴν ἀκρὴν τοῦ ὁποῖου εἶχαν κατασκήνωσιν οἱ Λευκοὶ, σχημάτιζε ἑνὸν φυσικὸν ὁχυρῶμα ἀπρόσβατον. Τὸ κατέβασιμα σ' αὐτὴν, καθὼς καὶ τὸ ἀνέβασιμα, ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνον.

Γι' αὐτὸ ὁ Βουαροζέ εἶχε κοῖνει πρῶτον νὰ τοποθετήσῃ σκοπούς πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος. Ἐκεῖ βρισκόταν μόνον τὸ κάφρο, μὲτα ἀπὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν ἡ πρῶτις καὶ τὰ φυσικὰ τοῦ καραβανοῦ.

Ὁ Ὀδ' Σακάμε θυμῶς, μετὰ τὸ διαβολικὸν του μυαλό, σκέφτηκε νὰ μάσῃ τοὺς ἄνδρας του μέσα ἐπὶ τὴν κατασκήνωσιν τῶν Λευκῶν, βάζοντάς τους νὰ σκαρφώσουν σ' αὐτὴν τὴν χαράδρα, ἐνῶ συγχρόνως οἱ ἀπὸ λοιποὶ Ἴνδοι θὰ ἐνεργοῦσαν ἐπίθεσιν κατὰ μέτωπον.

Μὴ τέτοια ἐπιχείρησις θὰ δειλίαζε τοὺς Λευκοὺς

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΜΙΣ ΚΟΛΜΠΥ

ΤΟΥ Ο. ΧΕΝΡΥ

Στη γωνιά δύο μεγάλων δρόμων κι' ανάμεσα στη βουή και στα κίματα του κόσμου, στεκόταν αβλόητος σαν βράχος, ένας ήλιοσημένιος άνθρωπος, που είχε γιάσει πριν από λίγες μέρες από τη Νόμ, μια μακρινή πόλη του Βορρά.

Ήταν υψηλός και στεγνός, με πλατείς ώμους και με μια μελαγχολική έκφραση στο πρόσωπό του, γιατί δεν του έκανε καρδιά ν' αφήσει τη Νέα Υόρκη. Είχε πουλήσει για μερικές εκατοντάδες χιλιάδες δολαρίων τη χρυσόσκονη, που έφερε από εκεί ψηλά, κι' είχε περάσει δέκα μέρες αλημονήστες σ' αυτή την μεγαλούπολη με τους έκτοφαντους θορύβους και τις απόκομφες χαρές. Μά έπρεπε τώρα να γυρίσει πάλι στο Βορρά, ανάμεσα στην ερημιά και την απέραντη σιωπή των πάγων.

Τη στιγμή λοιπόν που αναστέναζε με λύρα, είδε μέσα στον κόσμο που φώναζε κι' έτρεχε, έδω κι' εκεί, μια νέα, υπάλληλο του «Σίμπερ Μάξον», ν' ανεβαίνει την «Ε. τη Λεωφόρο». Ο τζέντλεμαν από το Βορρά πρόσ- ξε άμεσως ότι ήταν εξαιρετικά όμορφη. Θεέ μου!... Περνούσε μέσα στον κόσμο με την ίδια φρεσνή χαρά ενός ελκυστικού, που γλιστράει α- δρόμια πάνω στο γιόνι. Κ' ε' άγνωστος εκείνος τζέντλεμαν κατάλαβε ότι θα ήταν ο πιο εντυπωσιακός άνθρωπος του κόσμου, αν αυτή η πεν- τάμορφη νέα ήταν δική του, τελείως δική του. Και με τη σκέψη αυτή, την ακολουθούσε....

Η όμορφη νέα περνούσε τώρα την Εικοστή Τρίτη οδό με γοργό βή- μα και δεν κινιότανε τριγύρω της, ούτε καταδεχόταν να φλετάρει με τον κόσμο. Τά χρυσόσκονα μαλλιά της ήταν σγουρά, σαν τα μαλλιά της «Α- φροδίτης», κι' όσο για το άλλο και κομψό φόρεμά της, έδειχνε καθαρά ότι είχε αστείον και τέλειον γούστο. Ο χρυσό- θηρας από τη Νόμ, που την ακολουθούσε δέκα μέτρα πιο πίσω, ένοιωσε ότι ήταν τρελλά έρω- τεύμενος μαζί της.

Η μίς Κλάριμπελ Κόλμπυ, όπως έλεγαν αυ- τήν την ξανθή νέα, ήταν κόρη φτωχών παράδων, που καθόντουσαν στη νήσο Τζέρσεϊ. Πέρασε λοιπόν γρηγορά την προκιμια, πήδησε στη σκάλα κι' ανέβηκε στο μικρό πλοίο, που ετοιμα- ζότανε να φύγει για να πάει στο Τζέρσεϊ. Τότε κι' ο χρυσόθηρας απ' το Βορρά, με τρία πηδή- ματα, πέρασε τα δέκα μέτρα που τον χώριζαν από τη νέα και βρέθηκε κοντά της.

Η μίς Κόλμπυ διάλεξε μια απόμηση γωνιά, κοντά στις καμίνες, και κάθισε σ' ένα πάγκο. Δεν έκανε κρύο, μα ήθελε ν' απούνη τα πε- ρισσώ βλήματα και τις άνοστες κοιθές των ταξιδιωτών. «Επειτα ήταν πολύ κουρασμένη και νύσταζε τόσο, που δεν μπορούσε να κρατήσει όλη τη χροιά νύχτα στο ναυτικό γραφείο, που είχε διοργανώσει η «Λέσχη των Παράδων», κι' έτσι δεν είχε κοιμηθεί, παρά μονάχα λίγες ώρες. Η νέα λοιπόν του «Σίμπερ Μάξον», αντί να συλλογίζεται μια όμορφη ερω- τική περιπέτεια, δεν όνειρευόταν τίποτ' άλλο, παρά μονάχα ένα πράγ- μα: να κοιμηθεί λιγάκι στην απόμηση γωνιά της.

«Άξαφνα όμως είδε κοντά της έναν υψηλόσωμο άνδρα, ήλιοσημένιο, κι' ένα κομπούμι από το καλύτερο ύφασμα, μα δίχως σιν, και με το κα- πέλλο στο χέρι. Ήταν ο χρυσόθηρας μας.

—Λαίδη, της είπε με σεβασμό, σάς ζητώ συγγνώμη που σάς μιλώ, μα σάς... σάς είδα στο δρόμο και... και...

—Μου κάνετε τη χάρη να με αφήσετε ήσυχη, του απάντησε η νέα με μεγάλη ψυχρότητα. Τι τρόπος είνε αυτός!... Αφήστε με ήσυχη!...

—Δεν είμαι από αυτούς τους ανθρώπους που νομίζετε, λαίδη, της εί- πε πάλι ο χρυσόθηρας από το Βορρά με τον ίδιο σεβασμό. Σας δίνω το λόγο μου ότι με παρεξηγείτε. Όπως σάς είπα, σάς είδα στο δρόμο και η επιθυμία μου να σάς γνωρίσω ήταν τόσο μεγάλη, ώστε τόλμησα να σάς ακολουθήσω....

—Α! Μά θα με αφήσετε ήσυχη, λοιπόν!... Αφήστε με να τελειώσω, λαίδη! Συλλογίσθηκα ότι αν δεν σάς α-κολουθούσα κι' αν δεν σάς μιλούσα, θα σάς έχανα για πάντα μέσα σ' αυτή την απέραντη και καταραμένη πόλη. Και καθώς βλέπετε, είμαι έδω, κοντά σας...

Η μίς Κόλμπυ τον κινιότανε καλύτερα στο πρόσωπο. Αλήθεια, δεν είχε εκείνο το πονηρό χαμόγελο και το άναδεν βλέμμα των ανθρώπων που παίρνουν από πίσω τις γυναίκες. Η ελκυστική και η σεμνότητα Ελα- παν στά μάτια του και γι' αυτό η νέα του «Σίμπερ Μάξον» θεώρησε καλό ν' άκούση μια στιγμή τι θα της έλεγε ο άγνωστος.

—Μπορείτε να καθίσετε, του είπε, κριθώντας με το χέρι της ένα χα-

μοσυρτό. Προσέξτε όμως... Αν παρεκταλήτε, θα φρονάξω άμεσα τον καμαρότο.

Ο τζέντλεμαν απ' το Βορρά κά- θισε κοντά της, δίχως να μπορέ- να κινήσει το θωρακισμό του. Η μίς Κόλμπυ ήταν η γυναίκα που τον ρω- του....

—Με λένε Μιλάντεν, της είπε, Χένρυ Μιλάντεν.

—Είσατε βέβαιος; Μήπως κατά τύχη σάς λένε Τζόν; Του έδω- ρονικά η νέα, γέροντας προς το μέρος του κι' ένα συγγνωμένο γε- λω.

—Εγχομιά από τη Νόμ, εξακολούθησε εκείνος με την ίδια σφο- δητά. Είχα μαζέψει άραχτη χρυσόσκονη και την έφερα μαζί μου.

—Μπάρ! Τον πείραξε πάλι η νέα. Μου φαίνεται ότι κάπου σας έ- δεκ....

—Όχι, δεν μ' έχετε δει καμιά άλλη φορά. Εγώ μονάχα σας εί- σα στο δρόμο....

—Έχετε όληνη. Δεν κινιότανε ποτέ τον κόσμο στους δρόμους.

—Βλέπετε λοιπόν; Εγώ σάς είδα πόθος! Και σάς έρωτα να με ποτέ άλλοτε δεν συνάντησα μια νέα που όμορφη από σας.

—Όποτε είμαι μια εβασίλισσα της όμορφιάς, ε;

—Μάλιστα, λαίδη, τουλάχιστον για μένα. Το άναγνωρίζω. Άναγ- ρίζω άραχτη ότι είσατε άναξία κάθε δόρου που μπορώ να σας κάνω.

Τέλος άναγνωρίζω ότι η συμπεριφορά μου άπέναντί σας ήταν πολύ η- ρωτική, μα δεν μπορέσα να φαντασθώ τι μπορώ να κάνω για τη γ- ναίκα μου θ' αγαπήσω. Έχωσα πολλά χρόνια μακριά από τον κόσμο, εκεί άπάντα στο Βορρά, μα κατάφερα να κάνω την τύχη μου. Πληρ- θω έδω πέρα, είχα μαζέψει πέντε χιλιάδες χρ- γίες χρυσάφι από τα ποτάμια....

—Ω, Θεέ μου! Πόσο θα υποπάρτατε! Θα- ναξέ η μίς Κόλμπυ με μια υπερβολική σφο- δρεία.

Και δίχως να προσέξει περισσότερο στο λόγο του άλλοτου θωρακιστού της, έκλεισε τα μά-τια από τόν βίπνο.

Η φωνή του χρυσόθηρα από τη Νόμ ήταν τό- σο μονότονη, ώστε ήθελε κανείς ότι την η- νοούσε. Η μίς Κόλμπυ λοιπόν έγραψε το κεφάλι της προς τα πίσω και το στήριξε στον σκελετό τοίχου μιας καμίνης.

—Μίς! Έξακολουθήσατε να λέτε ή σοφά ή ν- ή του Χένρυ Μιλάντεν. Ποτέ, μέχρι σήμερα, δεν συνάντησα μια γυναίκα σαν κι' εσάς. Σας μου δεν άγάπησα, όπως σάς άγαπά τον, μα νά μ' αγαπήσετε και σεις;

Τό κεφάλι της νέας με μια άνάλαφρη κίνηση έγειρε στον άνω το χρυσόθηρα. Ένας γλυκός ύπνος την έκανε να χαμογελάει από έμψη- σηση. «Όνειρευόταν τον χορό της «Λέσχης των Παράδων». Όσο για τον Χένρυ, που κινιότανε μπροστά του, δεν φανταζότανε ποτέ ότι κα- τον ή αγαπημένη του. Τό άγγιγμα λοιπόν του κεφαλιού της το θωρα- κιστή μιά ύπόσχεση και μια ένθαρρυνση, κι' άνατρίχιασε σύγχυτος από ένα παράξενο αίσθημα.

Είχε όμως κάνει λάθος. Δεν είχε άραγε φανταστεί περισσότερο ότι όσο έπρεπε για την περιουσία του; Θα προτιμούσε να τον άνατρίχια- τον έαυτό του κι' όχι για τα λεπτά του.

—Μίς, της είπε, θα ήθελα να σάς πω ότι πρέπει να μου έχετε έ- λτη έμπιστοσύνη. Με έφεραν καλά έμένα δια- οί χρυσόθηρα του Σίμ- πέρ, του Σόρκι - Σίνι και του Τζούαν. Πέρασα νύχτες και ώρες άπάντα στο χιόνι και δοίλενα σαν σκλάβος, σαν κατάνυος. Κι' αυτό τον καιρό μιά σκέψη μονάχα είχα στο νού μου: Θά ήθελον να μέρα μια γυναίκα που θα την αγαπούσα και θα μ' αγαπούσε κι' εγώ.

Δεν ήθελα να κρατήσω το χρυσάφι μου μονάχα μου και να... τη συνάντησα σήμερα... Είπε όμορφο να έχω κανείς λεπτά, μα ένα κό- κόμα πιο όμορφο ή άγάπη μιάς νέας σαν κι' εσάς... Ναι! Ναι! Ένα πολύ πιο όμορφο!...

Η μίς Κόλμπυ ψιθύρισε κάτι, που δεν μπόρεσε να το καταλάβει ο τζέντλεμαν από το Βορρά. Κι' εκείνος τότε, για να συμπληρώσει την

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ALBERT DELPIT

Ε- Μά και δύο χρόνια είχα πάει στην Περού, κατ' εντολήν του άποφασιστού των Καλών Τε- χών, για να μελετήσω τα άρ- χαίολογικά εύρηματα της έπαρ- χίας Τόκ - Αντίξιν.

Μία μέρα λοιπόν, ύστερα από δύο μήνες άμησης στο Τσαχάν, εκεί που έκανα έγκατα τον πε- ριπάτο μου, βρέθηκα πίσω από έ- να σφείο, από εκείνα που μετα- κινούν τις άρχοντισσες. Παρε- τήρησα άμέσως ότι η γυναίκα που

ήταν μέσα στο σφείο δεν φορούσε φερετζέ και ξαφνίστηκε. Μά δεν ήταν μόνο αυτό. Η γυναίκα αυτή ήταν φαίνεται πολύ τόλμηρη, γιατί άμέσως μόλις με άντελήφθη, γύρισε πίσω το χαριτωμένο κεφάλι της και μου έριξε μιά φλογερή ματιά, που ύποσχετο πολλά.

Πέρασαν δύο μέρες και διακόως θυμόμουν τα δύο μαύρα λαμπερά μάτια της, όταν και πάλιν άναίμευσα άξαφνα το σφείο της στον ίδιο

δρόμο. Απ' τη φορά όμως έκανα τον περιπάτο μου πεζός και δεν ή- μουν μόνος. Με συνόδευε ο φίλος μου Μεχμέτ 'Αγάς, 'Αιέσως άνε- γχομιά την χώρα με τα λαμπερά μαύρα μάτια κι' εκείνη πάλι γύρισε

το χαριτωμένο κεφάλι της και με γλυκοκάταξε. Κι' όταν φτάσαμε κοντά στη γέφυρα Τζούφλα, την είδα να στέβη έξω απ' το σφείο και να πετάει, χαμογελώντας μου, το μαντηλάκι της στο πεζοδρόμιο.

Μεθυσμένος από χαρά, έκομνα και σήκωσα το μεταξωτό μαντηλάκι της, χαμογελώντας της συγχρόνως όσο μπορούσα πιο γλυκά.

Ο συνόδος μου δεν μπόρεσε λέξιν. «Όταν όμως έπορεύομαι ν' άποχω- ρήσω, μου φανέρωσε πολύ σιγά:

—Το καλό που σου θέλω, πέταξε το μαντηλάκι αυτό, γιατί οι ά- νθρωποι του έμπορου 'Αστούλλα, του άνδρός της Νισσά, δεν χωρα- τίζουν... Η θά σε σκοτώσουν ή θα σε πνίξουν.

—Κι' η γυναίκα;... Κινδυνεύει κι' αυτή; Τόν ρώτησα.

—Ε, αυτές πειά δεν τις πολυλογαρίζουμε στον

τίπο μας!... Ένα ράβριο στο σακί και πέταγμα στο ποτάμι!...

Και χαμογελώντας μυστηριωδώς, έφυγε.

Τό ίδιο βράδυ, ενώ καθόμουν στην ταράτσα του ξενοδοχείου που έμενα, είδα άξαφνα πλάι μου μια έπισσα ματαιόληρη, ή όμοια μου είπε με τα κου- ταναρχικά της:

—Βαίνοτι πως έχεις καρδιά, παλληκάρι μου!...

Τ' αυτό ήρθα να σου προτείνω κάτι: Η νύχτα εί- νε σπασμένη, θα με άκολουθήσεις και στη μέση του δρόμου θα μ' αφήσεις να σου δώσω τα μάτια. Θα σε

παισέσω σ' ένα άρχοντισμένο, όπου σε περιμένει μια ό- μορφη γυναίκα!... Μά θα μου κάνεις όλο το πρώτο ότι δεν θα θέλησης να μείνεις σε ποιο σπίτι θα πάμε.

Μου τό όρκίσαν!...

—Ναι, σοι τ' όρκίζομαι!... Απάντησα, λαχτα- ρώντας να γνωρίσω την πανέμορφη Νισσά, με τα λαμπερά μαύρα μάτια.

Ναυ άμέσως σέφτηκε πως σίγουρα δεν μπο- ρούσε να μείνι άλλη απ' αυτήν, εκείνη που θέλησε να με δειχτεί στο σπίτι της.

Κι' άφού πετάχτηκε για μια στιγμή στο δωμάτιό μου και πήρα ένα μικρό εβόδιόδεο που είχα, γύρισα πίσω και της είπα της γρηάς:

—Πάμε!... Είμαι έτοιμος να σε άκολουθήσω.

Φτάσαμε σ' άρχοντικό. Η γρηά μουξε δέσει τα μάτια. Πατούσα άπάνω σ' ένα παχύτατο χαλί κι' ο άγέρας που άνε- μωνε είχε μια μεθυστική μυρωδιά.

Η γρηά μου τράβηξε άπότομα το μαντηλι απ' τα μάτια κι' έξαφα- νίστηκε, κλεινώντας πίσω της με δύναμη την πόρτα, απ' την όποια εί-

παύα του, έπρεπε την άπόφασιν να της κάνει μια τελευταία ερώτησι:

—Πήγε μου, μίς, ελκρινόμεις... Άν δειχόμαστε να παντρευήτε έναν άνδρα, τι θα τού ζητούσατε πρώτ' απ' όλα;

—Τα λεπτά, σάς παρακαλώ!...

Τα λόγια αυτά είχαν βγει άξαφνα απ' τα κόκκινα χείλη της μίς Κόλμπυ. Η όμορφη νέα... όνειρευόταν δίχως άλλο ότι βρισκόταν στο ποτάμι του «Σίμπερ Μάξον» και φωνάζε κάποιον πελάτη, που έρχονόσε να πληρώσει το λογαριασμό του...

Την ίδια στιγμή όμως το κεφάλι της έπεσε στο κενό κι' η μίς Κόλμπυ έπληρωσε τρυφερά κι' έτριψε τα μάτια της. Ο χρυσόθηρας από το Βορρά είχε γίνει άφαντος!...

—Μπάρ! έκανε. Μου φαίνεται ότι κοιμήθηκα λιγάκι... Τι περίεργο!... Κι' α' γύρισε όραγε ο άνηφορας με το χρυσάφι!...

Κι' έπειτα μ' ένα γλυκό χαμόγελο, σαν να όνειρευότανε άκόμια:

—Τι κρίμα! Ήταν τόσο συμπαθητικός... Μά ήταν αλήθεια τάχα ή ήμουν το είδα σ' όνειρό μου;

Κι' η μίς Κόλμπυ, όπως ήταν κουρασμένη, στήριξε πάλι το κεφάλι της κι' άποκοιμήθηκε....

Ο. ΧΕΝΡΥ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

“Ενα άμεσηάνα περνούσε προηγουμένως μια παραδοσιακή χρονιά νό- σο, από την όποια προσεβλήθη ένας διασημύς Άμεσηάνας, Έδωκόδορ Γκρήν άνομαζόμενος. Η άρρώστεια αυτή αναγνώριται στη σκληρότητα του δέματός και στο σχηματισμό ενός περσώδους στρώματος έπάνω σε όλο το σώμα του άσθενούς. Εί γαιροί άνομαζόταν την άρρώστεια αυτή, ή όποια είνε σπανιστάτη, άποστέλλεται των Ιστών. Ήδη γύρω από την καρδιά του άσθενούς άναγνώριται άναγνώριται το περσώ- τερικό όργανο του σώματος του άσθενούς ν' άναγνώριται το περσώ- τερικό όργανο, το όποιο θα τον άδηγήσει στο θάνατο, άφού κατισχύσει το σώμα του σκληρό και άλύγιστο σαν άγαλμα από γυαλί! Χαρακτηρι- στικό σχετικώς είνε ότι μονάχα το πρόσωπο και το στήθος του άσθεν- ού δεν έχει... άπολιθωθεί έξωτερικώς, αλλά διατηρεί άκόμη την ελαστι- κότητά του και έχει την ικανότητα να έκκίνηθι ιδρώτα.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στὸν πύργο τοῦ μαρκηρίου Κά-
λους· Ταρρίντες φιλοξενεῖται ὁ Φίλιππος τῆς Μόντουας, πρίγκηψ τῆς Γκονζάγ-
κας, τὸν ὁποῖον ὁ πυργοδεσπότης πρόκειται νὰ παντρήσῃ μετὰ τὴν κόρη τοῦ Λόγγ.
Μὰ ἡ Λόγγ ἔχει παντρευτὴ μυστικὰ πρὸς τετραετίας μετὰ τὸν δούκα Φίλιππο τοῦ Νε-
βέρ, φίλο στενὸ τοῦ πρίγκηπος τῆς Γκονζάγκας, μετὰ τὸν ὁποῖον ἔχει ἀποκτήσει
καὶ παιδί. Ὁ πρίγκηψ τῆς Γκονζάγκας, ὁ ὁποῖος τὸ ξέρει αὐτὸ, ἔχει ἀναθέ-
σει στὸν ἑμπιστὸ τοῦ Πεύρλ νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς καλύτερους σπαθιστὰς τῆς
Γαλλίας γιὰ νὰ δολοφονήσῃ τὸν Νεβέρ, γιὰτὶ ἐστὶ ἐκτός τῶν ἄλλων, δὲ τὸν
κληρονόμο, ἐπειδὴ εἶνε ἐξάδελφός του. Ὅλοι οἱ σπαθιστὰς θρῖσκονται συγ-
κεντρωμένοι σ' ἓνα πανδοχεῖο, κοντὰ στὸν πύργο, καὶ ἐκεῖ συστρεφνὺν γιὰ τὸν
θρῶλο τοῦ ἱπποῦ Λαγκαρντέρ, ἓνας δὲ ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Κοκαρντὰς, τοὺς διηγεῖται
τὴν ἱστορία τοῦ Λαγκαρντέρ. Σὲ λίγο φτάνει στὸ πανδοχεῖο καὶ ὁ Νεβέρ, ὁ
ὁποῖος ἀπὸ ὁρτὸ ἐβλεπόντες τοὺς θασιῶδες καὶ φρεγγόντας ἀπ' τὸ πανδοχεῖο πη-
γαίνει τότε μιά παρεξήγησις καὶ οἱ ἐβλεπόντες καὶ οἱ σπαθιστὰς ἐρχονται στὰ χέ-
ρια, μὰ οἱ τελευταῖοι ὑποχωροῦν μολὶς μαθαίνουν ὅτι οἱ ἀντιπαλοὶ τοὺς εἶνε
ἀνθρώποι τοῦ Λαγκαρντέρ καὶ ἐστὶ συμφιλιώνονται καὶ συνεχίζουν τὸ γλέντι
τοὺς μαζὶ. Τέλος ἐμφανίζεται καὶ ὁ Λαγκαρντέρ ὁ ἴδιος, ὠραίος, λεβέντης, ὁ-
πέρκομος. Μὰ μολὶς μαθαίνει ὅτι οἱ σπαθιστὰς βρίσκονται ἐκεῖ γιὰ νὰ δολοφονή-
σουν τὸν Νεβέρ, τοὺς διώκει καθὼς κακὰς καὶ φρεγγόντας ἀπ' τὸ πανδοχεῖο πη-
γαίνει πρὸς τὸν πύργο. Ἐκεῖ βλέπει τὸν Πεύρλ καὶ ἓνα ἄλλο ἄνθρωπον νὰ τὸν
πλησιάζουν. Μὲς στὸ σκοτάδι ὁ Πεύρλ ἐξεγείλεται, ὑποθέτει πὸς ὁ Λαγκαρντέρ
εἶν' ἓνας ἀπ' τοὺς σπαθιστὰς, ὁ Σαλτάνι, καὶ τὸν φωνάζει κοντὰ του. Τοῦ ἀ-
νέστησε τότε νὰ παρουσιασθῇ μετὰ στὸ σκοτάδι ὡς Νεβέρ στὴν Ἀδύη καὶ νὰ
πάρῃ τὸ παιδί της. Ὁ Λαγκαρντέρ παίρνει πρᾶγματι τὸ παιδί, μὰ γιὰ νὰ τὸ
οἴσῃ. Σὲ λίγο φτάνει ἔξω ἀπ' τὸν πύργο καὶ ὁ δούξ τοῦ Νεβέρ, ὁ ὁποῖος τὰ
χάνει, βλέποντας τὴν κόρη του μέσα στὴν ἀγκαλιά τοῦ Λαγκαρντέρ. Μὰ ὁ Λαγ-
καρντέρ τοῦ ἐξηγεῖ τὰ πάντα καὶ οἱ δύο ἄνδρες γίνονται φίλοι.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Δὲν ἀκούτε τίποτε, γιατί οἱ σεις ἔχετε αὐτιά... δουλὸς ! ἀπάντησε
γελῶντας ὁ Λαγκαρντέρ στὸ Νεβέρ.

— Ἐπειτα σηκώθηκε καὶ πρόσθεσε :

— Ἐρχονται σεντὰ καὶ με μεγάλες προφυλάξεις...

— Ἄν μποροῦσα νὰ εἰδοποιήσω
τὸ Φίλιππο τῆς Γκονζάγκας, εἶπε
ὁ Νεβέρ, θὰ εἶχαμε ἓνα γερὸ σπα-
θὶ παρά πάνω...

Ὁ Λαγκαρντέρ κούνησε τὸ κε-
φάλι του μ' ἀμφιβολία καὶ εἶπε :

— Θὰ προτιμοῦσα τὸν Καρδὶν
καὶ τοὺς ἀνθρώπους μου μετὰ τὶς
καρμυῖνες τους... Ἀλήθεια, ἤρ-
θατε μόνος ἐδῶ :

— Ἦρθε μαζὶ μ' ἓνα παιδάκι,
τὸν ἀκούονθ' μου Μπερριόν...

— Τὸν ξέρω... Εἶνε γοργὸς καὶ
ἐπιδέξιος... Ἄν ἦταν δυνατὸν νὰ
τὸν προσκαλέσουμε ἐδῶ...

Ὁ Νεβέρ, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, ἔ-
φερε τὰ δάχτυλά του στὰ χεῖλη
του καὶ σφύριξε δυνατὰ. Ἀμέσως
ἔν' ἄλλο σφύριγμα τοῦ ἀπάντησε

ἀπ' τὸ πίσω μέρος τοῦ πανδοχείου.

— Τὸ ζήτημα εἶνε, φηθόρισε ὁ
Λαγκαρντέρ, ἂν ὁ Μπερριόν θὰ
κατορθώσῃ νὰ φτάσῃ ὡς ἐδῶ...

— Εἶν' ἱκανὸς νὰ περῇ καὶ ἂν
ἀπὸ τὴν τρύπα μᾶς βελόνας ! ἀπάν-
τησε ὁ Νεβέρ.

Πράγματι, ἔπειτ' ἀπὸ μιά στιγ-
μή, εἶδαν τὸν μικρὸ ἀκόλουθὸ νὰ
ἐμφανίζεται τρέχοντας στὸ χεῖλος
τῆς τάφρου.

— Εἶν' ἓνα γενναῖο παιδί ! εἶπε
ὁ Μικρὸς Παρισιόνος, προσφώνον-
τας πρὸς τὸ μέρος, πάνω ἀπ' τὸ
ὁποῖο βρισκόταν ὁ Μπερριόν. Πή-
δα ! τὸν πρόσταξε.

Ὁ μικρὸς ἀκόλουθος ὑπάκουσε
ἀμέσως καὶ ὁ Λαγκαρντέρ τὸν δέ-
χθηκε στὴν ἀγκαλιά του.

— Κάμπετε γογγίζοντες ! εἶπε τότε

Εἶδαν τὸν μικρὸ ἀκόλουθὸ νὰ ἐμφανίζεται τρέχοντας στὸ χεῖλος τῆς τάφρου

ὁ μικρὸς. Οἱ δολοφόνους ἔρχονται ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Σὲ λίγο δὲν ἔ-
παύθη μὲρος γιὰ νὰ περᾶσω...

— Μὰ εἶνε μονάχα ὀχτὼ !

— Εἶνε ἐκκοσι τοὐλάχιστον ! εἶπε ὁ Μπερριόν. Ὅταν εἶδαν αὐ-
στε δύο, πήραν μαζὶ τοὺς καὶ λαθροεισέφεραν τὸν συνόρον...

— Μπᾶ ! ἔκανε ὁ Λαγκαρντέρ. Ἐκκοσι ἡ ὀχτὼ, δὲν ἔχει καμμία
μοσά. Θὰ καβαλλήσῃς τὸ ἄλογό μου, παιδί μου... Οἱ ἀνθρώποι
βρίσκονται στὸ συνοριασμὸ τοῦ Γκῶ ! Τρέχα νὰ τοὺς φέρῃς ἐδῶ.
Δρόμο, γογγίζοντες !...

Καί, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἄρπαξε τὸν μικρὸ ἀκόλουθὸ καὶ τὸν
σπρώχνον πρὸς τὸν Νεβέρ, ὁποῖος εἶχε ἔλθει νὰ παραβῇ τὸν Νεβέρ
τὸ χεῖλος τῆς τάφρου. Μερικὲς στιγμὲς πέρασαν καὶ ἔπειτα ἓνα σφύ-
ριγμα ἀνῆλθε στὴν εἰσοδὸ τοῦ στοῦ δόξου.

— Τὶ διαβόλο ! εἶπε ὁ Λαγκαρντέρ. Θὰ τὰ καταφέρουμε ἢ ἄνθρω-
ποῦμε μισὴ ὥρα, ὡς δὲν νὰ γυρίσῃ ὁ Μπερριόν μετὰ τοὺς ἀνθρώ-
πους μου... Ἀς ὀχρυνώμεθα !

— Κυττάξτε ! φηθόρισε τότε ὁ νεαρὸς δούξ, δείχνοντας μετὰ τὸ
χεῖλό του κατὰ τὸν ἑλπίδα ἀσθενεῖν ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὴ τῆς
φύρας...

— Σίγουρα θάνατο τὸ σπαθὶ τοῦ ἀδελφοῦ Πασπουῖ, ἓνας παλὸς
θρῶπον που δὲν τὸ ἀφήνει νὰ σκουριόσῃ ποτέ... Ὁ Κοκαρντὰς θὰ ἔ-
νε μαζὶ του... Αὐτοὶ οἱ δύο, ἔλαττω, πὸς δὲν θὰ μοῖ ὀχτύνουν...
ἦστε με, ἂν εὐαρεστήσῃτε, κίριε δούξ, νὰ ὀχρυνώμεθα, ὅσο ἂν
εὖρος ἀκούει...

Ἐκτός ἀπὸ τὶς θυμωμένες, ὅστις ἦσαν στὸ βάθος τῆς τάφρου πρὸς
τὸν Νεβέρ, ἔβλεπον καὶ ἄλλους, μαδέρια, ξεροβλάδα. Ὑπῆρχον
καὶ ἄλλοι, ὅσοι οἱ δύο, ἔλαττω, πὸς δὲν θὰ μοῖ ὀχτύνουν...
ἦστε με, ἂν εὐαρεστήσῃτε, κίριε δούξ, νὰ ὀχρυνώμεθα, ὅσο ἂν
εὖρος ἀκούει...

Ὁ Μικρὸς Παρισιόνος διέκρινε
ὅλη τὴ δουλειά. Τὰ ὄργανά του
τοὺς βέβαια ἦσαν πολὺ ἀρκετά,
μὰ εἶχαν τὴν αἰματωμένην
τὴν στήθην μὲς σ' ἓνα λεπτό.
Ὁ Λαγκαρντέρ μύρισε τὰ δόξα-
ρα ὕλη καὶ ὁ Νεβέρ τὰ καπ-
νοὺς, ἀφ' ὧν ἦσαν περὶ τὸν
Νεβέρ, ἔκλει γιὰ τὴν ἐφορήσῃς του.

Μισὴ ὥρα ! Ἐπὶ τὴν αἰματωμένην
σταθὸν μονάχα μισὴ ὥρα.

Καθὼς δούλευε, ὁ Νεβέρ ἔλεγε
— Ἀ ! Ὅσοι θὰ χρεώσῃτε

γιὰ μένα, ἱπποτά :

— Ἐτοί φάντασε, κίριε δούξ.

Γιὰ σὰς εἰσὼς θὰ χρεώσῃτε
καὶ, μὰ γὰ τὴν κόρη σας θὰ πε-
πηθῶ μέχρι θανάτου !.

Ἡ ὀχρυνὸς τοὺς εἶχε καὶ τὸ
λειώσει... Δὲν ἦταν βέβαια
σπουδαῖο, μὰ μέσα στὰ σπασί-
δα μποροῦσε νὰ διακρίνῃται
τὸς μαρτύρους στὴν ἐπίστα...

Οἱ δύο ἦσαν μὲς ἰσχυρῶς
αὐτῇ, μὰ πολὺ περισπούδασ-
τοὶ ὡς ὅτι...

— ἱπποτά, εἶπε μετὰ τὴν
τα ὁ Νεβέρ, αὐτὸ ποὺ γίνεται
μένα, δὲν θὰ τὸ ξεχάσω πο-
τέ. Στὸ ἐξῆς θὰ εἴμαστε ἐκκοσι
στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο...

Ὁ Λαγκαρντέρ τοῦ ἔδειξε τὸ
χεῖρι. Ὁ δούξ τὸν πῆρε, τὸν ἔ-
ξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν ἔ-
λε...

ἦσαν...

— Ἀδελφὲ, τοῦ εἶπε, ἂν ἔζησ' ὅλα θὰ εἶνε κοινὰ μεταξὺ μᾶς !.

— Ἄν πεθάνω...

— Δὲν θὰ πεθάνω ! τὸν διέκρινε ὁ Μικρὸς Παρισιόνος.

— Ἄν πεθάνω... ξαναεἶπε ὁ Νεβέρ.

— Ἐ, τότε, ὡς ὀρᾶζομαι στὴν τιμὴ μου, φώναξε ὁ Λαγκαρντέρ
μετὰ τὸν Νεβέρ, πὸς θὰ γίνω ὁ πατέρας τῆς κόρης σας !.

Ἐπειτα μιά στιγμὴ ἀγκαλιασμένοι, καὶ ποτὲ δύο καρδιὲς πρὸς ἑ-
καστὴν, πὸς γενναῖος δὲν χτύπησαν ἔτσι κοντὰ ἡ μιά στὴν ἄλλη. Ἐ-
πειτα, ὁ Λαγκαρντέρ ἀποτραβήχθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ πρίγκηπος
καὶ εἶπε :

— Στὰ σπαθιά μας !. Ἐρχονται !.

Πράγματι, ὑπάρχοντες ὁδοὶ ἀκούγοντο μέσα στὴ νύχτα...

Ὁ Λαγκαρντέρ καὶ ὁ Νεβέρ περιμέναν μετὰ τὴν σπαθιά τους, στὸ
ἔξω τοῦ χεῖρος, ἐνὸς τὸ ἀριστερὰ τοὺς χεῖρα ἔμεναν ἐνωμένα...

Ἐπειτα τὰ σκοτάδια φάνηκαν ὡς νὰ ἐμφανίζονταν καὶ μιά δυ-
στη κρημνὴ τὸ γέμισε... Κ' οἱ δολοφόνους, ξεπροβάλλοντας μετὰ ἀπ'
αὐτῶν, ὄρμησαν ἐκείνους τοῦ δουλὸς καὶ τοῦ Μικροῦ Παρισιόνου ἀπ' ὅ-
λες τὶς μεριές συγχρόνως.

VII

H ΜΑΧΗ

Οἱ δολοφόνους ἦσαν τοὐλάχιστον ἑκοσι : ὁ μικρὸς Μπερριόν δὲν
εἶχε αἰ ψευτιά. Ὑπῆρχον, μεταξὺ αὐτῶν, ὅχι μόνο λαθροεισέφεροι
τὸν Νεβέρ, ἀλλὰ καὶ ἀριστοὶ ληστοὶ πρὸς τοὺς μάχην ἀπὸ τὴν γει-
τονική κοιλιά. Γι' αὐτὸ μάλιστα εἶχαν ἀρρήσει τόσο νὰ φτάσουν...

Ὁ Πεύρλ εἶχε βρῇ πρὶν ἀπὸ
ἀπὸ τὴν ὥρα τοὺς μαρτύρους νὰ
παρουσιάζοντες τὴν ἀρρῆσιν τοῦ Νε-
βέρ καὶ ξαναγινώσκοντες πολὺ, βλέ-
ποντας τὸν Σαλτάνι ἀνάμεσα...

— Παῖ, δὲν βρίσκεσαι στὴ θέ-
σιν σου ; τὸν ὠρῆσε.

— Σὲ ποῦ θέσι ; ἔκανε ὁ μικρὸς
δούξ ἔξω τοῦ ξαναγινώσκοντες.

— Δὲν σοὶ μίλησα πρὶν ἀπὸ λί-
γὴ ὥρα στὴν τάφρου ;

— Σὲ μένα ;

— Δὲν σοὶ ἱσοσχέτηκα πενήν-
τα πασιόλες ;

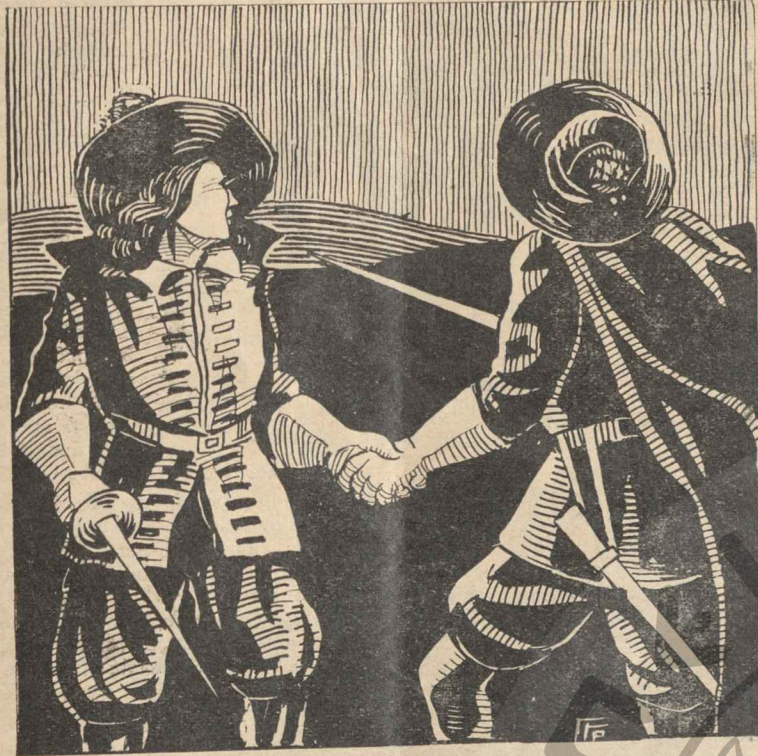
Ὅσοι ἦσαν φυσικοὶ, οἱ δύο ἄν-
δρες ἐξηγήθηκαν. Κ' ὅταν ὁ
Πεύρλ εἶπαι πὸς τὴν εἶχε πᾶ-
σι, ὅταν εἶπαι τὸ ὄνομα τοῦ ἄν-
θρωπου πρὸς τὸν εἶχε παρουσιασθῇ
ὁ Σαλτάνι, κυριεύθηκε ἀπὸ με-
γάλο θυμὸν. Τοῦ χάκου οἱ μικροί
τὸν διαβεβαίωσαν ὅτι ὁ Λαγ-
καρντέρ βρισκόταν ἐκεῖ γιὰ νὰ μο-
ναχίσῃ μετὰ τὸ Νεβέρ, ἀπὸ τὸν
ὁποῖο τὸν χωρῆζε θάνατος μᾶ-
ς... Ὁ Πεύρλ δὲν καθυστάχα-
σε, γιὰ καταλάβαινε ἔξ' ἐνστί-
κτου πᾶν ἐντύπῳ θὰ εἶχε προ-
καλέσει σὲ μιά καρδιά νεανική
καὶ πᾶν σὺν τοῦ Λαγκαρντέρ ἡ
ἀνταρσία μᾶς τόσο ἀσχυρῆς προ-
δοῦσε. Καταλάβαινε ὅτι μὲς
ὁ Λαγκαρντέρ εἶχε γίνῃ τώρα
σύννομος τοῦ δουλὸς. Νόμιζε ἔ-
πειτα πὸς ἡ Ἀδύη ντὲ Κάντλιν θὰ εἶχε εἰδοποιηθῇ γιὰ τὰ πάντα. Μὰ
οἱ αὐτοὶ ἔλαττω ἔξω, γιὰτὶ δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῇ ὅτι ὁ Λαγκαρ-
ντέρ ἦταν τόσο ἀτρόμητος, ὥστε νὰ φορτωθῇ μ' ἓνα παιδί σὲ μιά τό-
σο κρημνὴ ὥρα, σὲ μιά στιγμὴ μάχης !

Ἐπειτα ἀμέσως τὸ Στάουατζ, τὸν Πίντο, τὸν Πέπε καὶ τὸν
Σαλτάνι γιὰ νὰ στρατολογήσιν καὶ ἄλλους δολοφόνους, ἐνὸς συγ-
χρόνως ὁ ἴδιος ἀνέλαβε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριό του καὶ νὰ ἐπιβλέπῃ
τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ἀδελφῶν. Ἐτοί, σ' αὐτὸ μετὰ, οἱ τέσσερες ἀπεσταλ-
μένα του θὰ κατόρθωναν νὰ βροῖν κοντὰ στὰ σύνορα τοὺς μαρτύρους
καὶ τοὺς χρεώζοντοσαν ἀκούει. Καί, πράγματι, ξαναγύρισαν σὲ λίγο,
φέρνοντας τὴν ἐνίσχυση γιὰ τὴν ἀπὸ αὐτῶν μιλῶσαν παραπάνω.

Μὰ πὸς θὰ μποροῦσε νὰ περιγιάσῃ τὴ βαθεῖα στενωπὸν καὶ τὰ
ἄλλα μαρτύρια ποὺ ὑπέφεραν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ ἀρχισπαθιστὰς
Λαγκαρντὰς καὶ Πασπουῖ !

Ἦταν βέβαια δύο παλινανθρώποι, τὸ παραδεχόμενα. Σκότωναν
γὰ τὴν πληρότητα καὶ τὸ σπαθὶ τοὺς δὲν ἔβριζε περισσότερο ἀπὸ
σπασίμα μαρτύρων ἢ ἀπὸ ἐγκυρίδιο ληστοῦ... Μὰ οἱ φτωχοὶ διάβολοι
δὲν τὸ ἔκαναν αὐτὸ ἀπὸ ἐγκληματικότητα. Κέρδιζαν ἐστὶ τὴ ζωὴ τους.

Ὁ Κοκαρντὰς καὶ ὁ Πασπουῖ λοιπὸν λάτρευαν τὸν Μικρὸ τοῦ
Παρισιόνου καὶ ὅταν ἡ ἀγάπη γεννιέται μέσα στὶς διεστραμμένες καρ-
διές, εἶν' ἐπιμονὴ καὶ δυνατὴ... Θὰ ἦσαν πρόθυμοι νὰ θυσιάσουν γιὰ
τὸν Λαγκαρντέρ καὶ αὐτὴ τὴ ζωὴ τους... Καὶ νὰ ποὺ ἡ μοῖρα τοὺς ἔ-
λεσε τώρα ἀνυπόλητοι τὸν... Καὶ δὲν ἔπρεπε κανένας τρόπος γιὰ νὰ

Ὁ Λαγκαρντέρ καὶ ὁ Νεβέρ περιμέναν μετὰ τὴν σπαθιά τους στὸ ἔξω
τοῦ χεῖρος, ἐνὸς τὸ ἀριστερὰ τοὺς χεῖρα ἔμεναν ἐνωμένα

Ξεφύγουν ! Τὰ σπαθιά τους ἀνῆλθαν στὸν Πεύρλ, ὁ ὁποῖος τὰ εἶχε ἀ-
γοράσει... Ἄν ξεφύγαν θὰ ἐξερωοῦντο ἄνθρωποι ἀπ' ὅλους τοὺς ὁμοί-
ους τους...

Μιά ὥρα ὀκλήρη ἔμεναν τώρα σιωπηλοὶ καὶ ὅτε μιά λέξι δὲν
εἶχε βρῇ ἀπὸ τὸ στόμα τους. Ἀναστέναν μόνο καὶ οἱ δύο τοὺς βα-
θειά. Κάθε τόσο, κύτταζαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο μετὰ βρος ἀξιοθρήνητο...
Ὅταν ξεκίνησαν μαζὶ μετὰ τὸς ἄλλους σπαθιστὰς γιὰ τὴν ἐπίστα, ἔ-
σφιξαν μετὰ τὴν ὁ ἓνας τὸ χεῖρ τοῦ ἄλλου. Τότε ὁ Πασπουῖ εἶπε :

— Τὴ νὰ γίνῃ ; Θὰ κάνουμε β.τι μποροῦμε...

Μὰ ὁ Κοκαρντὰς τοῦ ἀπάντησε, ἀναστενάζοντας :

— Αὐτὸ δὲν γίνεται, ἀδελφὲ Πασπουῖ... Αὐτὸ δὲν γίνεται ! Κάνε
δ.τι θὰ κάνω καὶ ἐγώ...

Καὶ βγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη του ἓνα χαλκιδίνιο κουμπί, ἀπ' αὐ-
τὰ ποὺ χρησιμοποιοῦσαν τότε στὰ ἀπολοδιδασκαλεῖα γιὰ νὰ μὴν τρυ-
ποῦν τὰ σπαθιά, τὸ ἐφῆρμοσε στὴν αἰχμὴ τοῦ σπαθιοῦ του.

Ἀμέσως ὁ Πασπουῖ ἔσπευσε νὰ τὸν μιμηθῇ.

Τότε καὶ οἱ δύο ἀνέπνευσαν μ' ἀνακούφιση, νοιώθοντας τὴν καρδιά
τοὺς πρὸ ἐλευθερίας.

Οἱ σπαθιστὰ καὶ οἱ καινούριοι τοὺς σύμμαχοι εἶχαν χωρισθῇ σὲ
τρεῖς ὁμίλους : Ὁ πρῶτος ἔστρωσε πάνω ἀπ' τὴν τάφρο γιὰ νὰ ἐπι-
τεθῇ ἀπ' τὰ ἀνατολικά μέρη. Ὁ δεύτερος προχώρησε κατ' ἐνδοῖαν
ἐμπρὸς κάτω ἀπ' τὴν τάφρο καὶ ὁ τρίτος πρὸς τὸν ἀσπεριόσαν κυρτὸς
ληστοὶ καὶ λαθροεισέφεροι, δόγητοι ἀπ' τὸν Σαλτάνι, θὰ ἐνεργού-
σε ἐπίστα κατὰ μέτωπον, κατεβαίνοντας ἀπ' τὴ σκάλα τῆς τάφρου.

Ὁ Λαγκαρντέρ καὶ ὁ Νεβέρ τοὺς ἐβλεπαν τώρα καθαρά καὶ τοὺς
μετροῦσαν.

— Προσοχή ! εἶπε ὁ Λαγκαρ-
ντέρ ! Ὁ ἀμυνόμενος, ἀκούωντας
ὁ ἓνας στὴν πλάτη τοῦ ἄλλου, γιὰ
νὰ μποροῦμε ν' ἀποκορῶμε ἀπ'
ὅλες τὶς μεριές. Ἡ μικροσύνη δὲν
ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτε, ἐφόσον
δὲν θὰ σκοτωθῶμε καὶ οἱ δύο...
Ὅσο γιὰ μένα, δὲν φοβάμαι κα-
θόλου ἓνα τέτοιο πράγμα, γιὰτὶ ἔ-
χω τὸ περὶ μου πολὺ σκληρὸ γιὰ
τὰ σπαθιά αὐτῶν τῶν παλινανθρώ-
πων !.. Τὸ τοῦ σας !.. Μὰς ὀχρυν-
ται !..

Χωρὶς τὶς προφυλάξεις ποὺ εἶχαν
λάβει βιαστικά, ἡ πρώτη ἐπίστα
τῶν σπαθιστῶν θὰ ἦταν τρομε-
ρή !..

Ὁμοῖον ὅλοι μαζὶ, μετὰ τὴν κε-
φαλὴ χαμηλωμένη, φωνάζοντας :

— Ἀπάνω στὸ Νεβέρ ! Ἀπάνω
στὸ Νεβέρ !

Περὶ πόσο ὁμοῖον ἀπὸ τὶς και-
νὲς ὅλων ξεχωρίζαν ἡ κραυγὴ
τοῦ Κοκαρντὰς καὶ τοῦ Πασπουῖ.
αἱ, οἱ ὁποῖοι ἐνοῦσαν κατὰ πα-
ρηγορία βλέποντας ὅτι ἡ ἐπίστα
δὲν ἐπὶ τρέφετο κατὰ τοῦ Λαγκαρ-
ντέρ.

Οἱ σπαθιστὰ δὲν εἶχαν καμμία
ἰδέαν γιὰ τὰ ἐπιπλοὰ ποὺ βασίον-
τοσαν σωματικὰ μυστὰ τοὺς.
Τὰ ὀργανά τους ὅμως αὐτά, τὰ ἐν-
τελὲς στοιχειώδη καὶ μαρτύρια,
ἔκαναν τὴ δουλειά τους περιφρῆμα
τοῦλάχιστον στὴν ἀρχή. Ὅλοι ὅτε

δὲν αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι μετὰ τὴν βαρύν-
σιν, πᾶν καὶ ἔπεσαν ἀπὸ τὴν δουλειά καὶ στὶς θυμωμένες καὶ ἐλάττω
στοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔφταναν ὡς τοὺς δύο ἡρώες μᾶς οἱ ὁποῖοι τοὺς ἀπέ-
κρουσαν μετὰ εὐκολία, ἀπορρίπτοντας κάτω ἓνα ἓνα τοὺς λαθροεισέφε-
ρους. Ἐπὶ τὴν ἀρρῆσιν καὶ σπῆλιν καὶ μολὶς οἱ δολοφόνους ὄρμη-
σαν νὰ ὑποχωρήσιν, ὁ Νεβέρ καὶ ὁ Λαγκαρντέρ ἀνέλαβαν τὴν ἐπι-
στα...

— Νᾶ ! Νᾶ ! φώναζαν καὶ οἱ δύο συγχρόνως.

Κ' οἱ δύο μαζὶ ὄρμησαν μυστὰ.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΜΠΙΟΕΜΙΚΟ ΤΣΙΜΠΟΥΣ

ΡΙΚΟΥΒΕΡΤΟ γλέντι φάσθηκε το βράδυ, στο άτελε του ζωγράφου Πελοπιτάς, ή πάντα νησιική παρτίδα του. Τό φαγοπότι θ' άρχιζε στις 10, κι όμως, πριν βασιλέψει ακόμα ο ήλιος, έφταναν ένας - ένας και μιά - μιά οι καλεσμένοι κι ή καλεσμένης !...

Όχιώ ήσαν όλοι - όλοι. Δηλαδή, ο Πελοπιτάς και το μοντέλο του - μιά τσαχινιώδης, καλοκαίρινη μελαχροινή, που θά έπαιζε και το όλο της οικοδοσολογίας - ο γλύπτης Μοντάρ με το μοντέλο του, ο ακαθόριστος κι άβεβailing πάντα επαγγέλματος λογιολογιστογραφοκαλλιτέχνης Κλαύδιος Λιττερατού, με το έτερον κέξ άριστοτεράς χειρός ήμισυ του, μιά άνεμόμυαλη δηλαδή κορίτσι του θεάτρου Βαριετέ, ή όποια προς χάριν του γλεντιού φρότωσε στον πετεινό το όλο της στη βραδυή παράτασι του θεάτρου...

Δύο - τρεις όκρίβαντες του ζωγράφου Πελοπιτάς, ένισχυμένοι και με μερικά κρεβάτοσάνιδα, μεταμορφώθηκαν σ' ένα ευόχλοο, στενόμακο τραπέζι, επάνω στο όποιο παρατάθηκαν άπ' την πρόχειρη μιά κι όλο-πρόθυμη οικοδοσολογία, οι λιγυρεντοί μεζέδες και τά άφθονα κρασο-μυνηκάκια...

Θά ήταν πενά 7 ή ώρα, όταν ή παρέα μετρήθηκε και βρέθηκε σέ άπαρτία. Μά ίσαμε τις 10, που θά καθόντουσαν στο τραπέζι, μεσολαβούσαν τρεις ώρες δλόκληρες, κι ό άνιπόμονοι καλεσμένοι - που είχαν από πριν ξεψύξει τά ζωνάρια τους και ξεκουμπώσι τά γιλέκα τους, για νά άνέσηση στο άπορχώρηο ή χωρητικότητα των άδειων στομαχιών τους - άρχισαν επικίνδυνες άνιμυχίες με τά άπλωμένα στο τραπέζι μεζεδάκια...

Βλέποντας τόν άεσο κίνδυνο της καταδροχθίσεως των μεζέδων πριν της ώρας, ο ύποχρεωτικός οικοδοσολόγος κ. Πελοπιτάς άρπάξε ένα τεράστιο πανέλλο, το βούτηξε σ' έναν τενεκέ με χρώμα, στάθηκε μπρος στο τραπέζι και ξεφώνισε :

—Ο πρώτος που θά ταιμολογήση κάτι, θά τόν ναυρώσω με καριμπούκι στά μούτρα... Είπαμε νά ξεμυτησούμε στο γλέντι, και γι' αυτό όφισαμε το σερβίρισμα στις 10... Άν άρχίσουμε λοιπόν από τώρα τά σούπα και τά μπιφτες, τά μεσάνυχτα θ' άναγκαστώ για κανούργιες προμήθειες, κι ή τσάπη μου δέν άντέχει άλλο... ΈΞηγήθηκα, μωρ' φαίναται, κι' όποιος μωρθε δωλέρα βότερα από σαρανταοχτάωρο σκόπιμη νηστεία, άς τραγανίσει καμιά κορνίζα, για νά ξεγελήσει τη λάρδα του ίσαμε τις 10 !

Η άπειλή ήταν τρομερή και το φόβο του τενεκέ μαύριζε άπαισία. Οι πενταλέοι καλεσμένοι τύρριζαν στο κοινοσηπολιά, για νά ξεχνούν την ώρα και τη λιγούρα, κι ό άπορασιτικός Πελοπιτάς τράβηξε νά κλείση την πόρτα, κρατώντας πάντα το πανέλλο και στρέφοντας συχνά προς το γεμάτο πειρασμούς τραπέζι...

Μά παρενθύς έβγαλε μιά φωνή καταλήξεως, μόλις άντίκρουσε στην πόρτα κάποιον κομποντυμένο νεαρό μουσικό, τόν βιολιστή Μαγκανίνο, ό όποιος φάνηκε αλότομα στο κατώφλι, μειδιώντας εφινικά. Κι' ένό όλη ή παρέα ξεφώνισε με χαρά στην εμφάνισή του, ο Πελοπιτάς του είπε :

—Καλωσόρισες, βρε φρέσκο!... Πορ διάβολο μίνες, και δέν σέ πετυχαίναμε πονθενά !... Τι κοστομυα φένο είν' αυτό !... Άμ' τά λοιποστρίνα !... Άμ' τό γελεδάκι !... Πορ τά οικονομίες, μωρέ !... Λαχείο σούπεσε !... Κληρονομιά σούφδε !...

Ο κομπελίκιμος βιολιστής έξακολουθούσε νά χαμογέλει. Κι' όταν μπήκε στο σέ τραπέζια μεταμορφωμένο άτελες, άφησε κάποιον τόν βιολί του, κοιμώθηκε, ξερόδθηκε έπίσημα, κι' είπε :

—Άβρα! δεσποινίδες και κύριοι μακαντάσηδες, τά σέβη μου... Με χάσατε τόσον καιρό, είν' ή αλήθεια, μιά χαίρομαι που σάς ξαναβρίσκω... Διάβασα στην εφημερίδα σήμερα, πως ο φίλος μας Πελοπιτάς τσέπωσε το πεντακοσούραγο βραβείο της Έκθέσεως, γιά τόν περφόρμα πίνακά του «Η Θεόγδυτη Καλόγρηνα», που τόσο έντύπωσι προσένησε στους έξπρεσιονιστικοφοντουριστικούς καλλιτεχνικούς κύκλους. Ξέροντας λοιπόν τό έξάφρετο προτέρημά του, νά τρώη δηλαδή τά οδοντοκατάδα κάθε τόσο πλά τά των πολυπληθών βραβείων του, με την παρέα μονοβραδύς, ήρθα νά προστεθώ κι' έγώ στη λαμάργη συντροφιά σας !...

Ζητωκραυγές σφάγισαν τόν λόγο του, μά ο Πελοπιτάς δέν κατάπε το χάσι. Ρώτησε ξανά :

Κρατούσε μέσα σέ μιά πετσέτα έναν παχουλό και ζωηρότατο μπαμπέ !...

Πρόβαλε στο κατώφλι ο βιολιστής Μαγκανίνο

—Καλά και άγια τά δσα λές... Κανένας δέν σέ διάγει... Μά πο άποφεύγεις νά μās πής για την πολυτέλη εμφάνισή σου !... Έξω μας σ' αυτό επάνω, και κόπασε ύστερα νά φάς... Έχεις πός μιά μονοδιασμένη άπ' την καταναγκαστική άνάπαση μουσέλα, ένε καί χούμνη πάντα στο τραπέζι του Πελοπιτάς !...

Ο βιολιστής, ξεροκομαδίζοντας, άναγκάστηκε νά πη : —Πρόδωσα τά ιδανικά μου, φίλοι μου, μά άλλωδς δέν έπαυσα τρεία τό χρόνιο νόσημα της πείνας, που μ' έδερνε άπαιτία... Που μου λάτρει τον Αιστ και τόν Σοπέν και τόν Μπετόβεν, μά δέν ήμουν δεκαράκι με δαύτους στις λιγοστές παραδόσεις μου... Βλέποντας κι γώ πως παντού στά κοσμικά κέντρα, θριάμβευαν οι Τσουργάκι και σαχλοτραγουδιάκι των σαχλοεπιθεωρήσεων, άλείφτρια στή φάση σκούρο ρετινιόλαδο για νά τσιγγανωφόνουν και μπήκα σέ μιά πονη όρχήστρα της μόδας, βιολιστάς... Κι' από Μαγκανίνο διαμαρτυρή με το τσιγγανικό επίθετο Έγιουστέξ !...

—Άξιος !... Άξιος !... Καλωσόρισες, λοιπόν, και χάσε νά γινεί σουμε μαζί άπόψε... Μά πρέπει νά σορ βρούμε και μιά τράμια, για λολι μας είματα ξεγυαρωμένον, και θά μās γίνης επικίνδυνος !...

Αυτά είπε με εθιμική φωνή ο Πελοπιτάς, κι' έγεννε σμετα τον Μαντελόν, τη γκιζεττούλα του Λιττερατού. Έκείνη έγνε άρρωστη μέσως, κι' όταν φάνηκε σέ λίγο, συνδυεζόταν από μιά γνωστή της σπονίδια, άόριστης μόνης, άόριστης ηλικίας, άόριστης άνωμίας !...

—Άόριστον ντισμόματος, την όποια κατάφερε νά κερδίση σ' ένα γειτονικό καπλλάδα, την όποια σκολούσαν ή έργατοριούδες. Κι' ή σπονία της λούθησε :

—Η δεσποινίς Κοραλία... μωμ !... Ναι... Η δεσποινίς Κοραλία... Άπό δώ ο κ. Μαγκανίνο — Έγιουστέξ, ο διαδοχός βιολιστής περιδρότης τσιγγανικής όρχήστρας του... Τίνος κοσμικού κέντρου, κύριε Μαγκανίνο !...

—Χαίρω πολύ... Χαίρω πολύ, δεσποινί. Τον μου ή γνωριμία σας κι' ή συντροφιά σας με τόν φινό μας γλέντι !... Βιάστηκε νά ψηφίση ή βιολιστής, πηδώντας επίδεξια το παλόνι, το άπαιτία ή κάπως άδιόκριτη έρώτη της κωνιδός Μαντελόν — Λιττερατού. Κι' άπαιτία άπ' τό μωρότσι τη χλωμή και σαστισμένη κοικουβόγια, τράβηξε ίσα στο τραπέζι και πεζώθηκε με άναδέστατο τοπίο...

Τό παραδειγμα του προκάλεσε γενικό έπαισιμώ και γενική μίμηση. Κι' ο ίδιος ή Πελοπιτάς ακόμα έέχασε την ώρα — ήταν μάς μωρ !...

—Και τίς άπελές του, και στρόδθηκε κι' αυτό γεμάτος ήθος !... Τό φαγοπότι άρχισε με γενική βουβαμάρα. Μά λόγους ένισχυς δέν ύπάρχον πιάτα κι' έτρωγαν όλοι από τρείς - τέσσερες παλιές γεμάτες προκλητικώτατα. Μά άπ' τη βιάσι τους κι' από τό φόβο το καθέναν, δέν τολμούσε νά μίσηση, αλλά γέμισε και τις δύο τσεπές με φαγητό, τό ξερομασούσε βιαστικά, τσάποχνε παρομοίως στο λαρύγγι, μά άφθονες γλυγολυκιστές γουλιές κρασίσι και γινώ με τά μούτρα πάλι στην καπέλλα, για νά ξαναπαυλώση το στόμα του !...

Έξωθεν, ή δεσποινίς Κοραλία, εκεί που κατάνει τόν περφόρμα κούσε τόν καβαλιέρο της νά της ψηφίση κάπως έπαληκτικά !...

—Όλοι μας παραγεμίζουμε, κοπέλλα μου, μά σοι ξερενός τόν όμο... Με ρεζιλεύεις κι' έμένα... Κάνεις σάν κάποιες μονάκι τόν τιδωρο που σούδωσε την περσομένη Κνωακή ο παπάς της έννοιας σου !...

Σαξές λιγάκι τόν κορσέ σου !... Αααααα !... Στέναζε βαδίζον κακο-ραπονετικά ή δεσποινίς Κοραλία.

Και πηδώντας δρόμ, έτρεξε βιαστικά κορδύνηκε μισοκλαίγοντας πίσω από ένα ραβάν της γανίας, ή όποια χρησίμευε ως κρεββατοκάμαρα στον Πελοπιτάς.

Ο Πελοπιτάς μάλωσε τόν Μαγκανίνο τη στάσι του, κι' έτρεξε νά καλοπιάση τη χολιασμένη Κοραλία. Μά δέν πρόλαβε φτάση στη γωνία, κι' άμέσως ξεροκομαδίζοντας κατάληκτος άπ' τό παρβάν, ξεροκομαδίζοντας !...

—Μιά μωμ !... Γρήγορα μιά μωμ !... δεσποινίς κοιλοπονεί !...

Μαριμάρσαν όλοι. Ο Μαγκανίνο έπαυσε καθήκον του νά τρέξη στο προσκήνιο της άπορσοδότη έτοιμώγεννης νταμάς του, μά ο Λιττερατού βροίκοντας πρώτος άπ' όλους την ψυχραιμία του, είπε σοδρά :

—Στόν κόρακι ή μωμ !... Ποι νά τόν βρούμε τέτοια όρα !... Έχουμε διασπείρες δεσποινίδες, που ή προσοπαί τους πού τις έχει κάνει ξεφτέρια για κάπ τέτοιες περιστάσεις !...

Η πρότασι αυτή του άμήνητο Λιττερατού, άγνι νά φουρξίση τις δεσποινίδες, έκανε νά τρέξουν άμέσως σιμμεντατικά !...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τ' άνεκδοτ' του πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως κι' ή έξυπνη συμπλήρωσι του άπ' τόν άρχιερραβίνο. Ούτε μωδς παπής !... Ο φέβρος !... Κελακχείες αβλικών. Ο Έμής της Αφγανιστάν, τόν λιοντάρι κι' οι δειλοί συνδοί του. Η έτοιμοεργία του βεζύρη.

ΙΔΑ στον ύπνο μου ένα όνειρο, άπ' τά πιο παρξένα, έλεγε μιά μέρα ο Έλληνα πατριάρχης στον άρχιερραβίνο της Κωνσταντινουπόλεως. Όνειρεντοκα πως ή πύλη του παραδείσου, από άπορσεξία του φύλακα, είχε μείνει μόνοναχτη κι' ότι ένας φτωχός Έβραίος τά κατάφερε και τρώσσε μέσα κρυφά ! "Όταν όμως οι έλεγκτοί του ιερού εκείνον τόπου τόν άνακάληψαν, δημιουργήθηκε μεγάλο σκάνδαλο ! Άλλά με τί τρόπο νά τόν διώξουν, χωρίς φασαρία και προπαλάνων χωρίς βία, που εινε πράγμα άγνωστο κι' όχι συνηθωμένο στον παράδεισο !

Ο Άγιος Πέτρος σκέφτηκε τότε ένα τέχνασμα : "Έβάλς έναν έμπορο μ' ένα όφραλο χαλί στον όμο νά περνάη και νά ξαναπερνάη έξω άπ' την πύλη του παραδείσου και νά διαλαλή σ' όλους τούς τόνους :

—Έίκοσι λίρες αξίζει το παλιό περσικό αυτό χαλί, κι' έγώ τό όίνω νά σωσαντα γόσσια μονάχα !...

Στην πρώτη φορά που τό άκουσε αυτό ο Έβραίός, τέντωσε τ' αυτί του, για νά άκούση πιο καλά. Κι' όταν ξανάκουσε στη δεύτερη τη βόλτα του έμπορο πως πουλούσε την πολυτιμή προμμία του σέ τιμή τόσο σημαντική, ο πατριάρχης Έβραίος είχε κάλως σηκωθεί άπάνω. Στην έπόμενη από φόβο λήπως παρόλυνε... Κι' όταν στην τέταρτη βόλτα του έμπορο βεβαιώθηκε πως άκουσε καλά και δέν γελάστηκε, κι' ότι τό περσικό χαλί τόν είκοσι λίρών πουλιόταν μοναχά για λίγα γόσσια, παρά- νά καλά.

Ο άρχιερραβίνος, που άκουγε ως τη στιγμή αυτή τό όνειρο του πατριάρχη, χωρίς νά βγάινι λέξι, άνοιξε τέλος το στόμα του και είπε :

—Πώς ; Έδώ τελειώνει τ' όνειρό σας, μακαριώτατε ; Δέν ξερετε λοιπόν το τέλος αυτής της ιστορίας !... Άκούστε το : Άρασ ό Έβραίος άγόρασε τό χαλί, έπειδή είχε γλυκαθεί άπ' τ' άγαθά του παραδείσου, θέλησε νά ξαναγυρίση εκεί. Χτύπησε λοιπόν στην πύλη. Ο Άγιος Πέτρος έβγαλε το χαλί του άπ' τό μικρό παραθυράκι, που εινε δίπλα έξεπτήρες, για νά βλέπει έκείνους που γυρνούν, χωρίς ν' άναγκάσει ν' άνοιξη, και του είπε :

—Απούμα πολύ, φίλε μου, αλλά είμαι ύποχρεωμένος νά βαστάω τόν κανονισμό. Δέν μωρ επιτρέπεται νά σ' άνοίξω νά μας μέσ' στον παράδεισο, γιατί δέν είσαι βαφτισμένος. Πήγαινε νά βαφτισθής, κι' έπειτα έλα... —Καλά ! τόν άποκρίθηκε τότε ο Έβραίός μ' όλη την ψυχραιμία του. Στάλη μου έναν Έλληνα παπά, για νά με κατηχήση και νά με βαπτίση...

Ο Άγιος Πέτρος έμεινε σύμφωνος και του είπε νά περιμένη, για προσηλα της φιλενάδας του και νά της δώσουν τις πρώτες έμπερες βιολιές, σύμφωνα με την έπροσηλική τους πείρα !...

Και πραγματικά. Σέ λίγο φάνηκε άνάμεσα στην περιεργη παρέα, ά- γιολόγος άπ' τη χαρά του, ο φουτουριστικός έξπρεσιονιστής Πελοπιτάς, κρατώντας μέσα σέ μιά πετσέτα ένα παχουλό και ζωηρότατο μπαμπέ !...

Είπαμε με γέλιο άγαθό τη σικιμένη επάνω του παρέα, κι' ένό ή Κοραλία κοιτάει τώρα, συντροφεμένη στοργικά άπ' τόν τσιγγανισμό ή βιολιστή καβαλιέρο της, ο Πελοπιτάς είπε :

—Ήταν γραστό τό γλέντι μας νά γίνη φουτουριστικό κι' αυτό, σύμφωνα με τις καλλιτεχνικές μου άντιλήψεις... Προτείνω λοιπόν νά ύποψώμεμε όλο μαζί τόν άπορσολητο αυτόν μουσαφίρικό και νά τό σπρώξουμε ίσαμε το πρωί στο φαγοπότι, κοιμωσινόντας στην ύγνι του και στην ύγνι της... δεσποινίδος μίνας τόν !...

Σας άφήνω νά μαντέψετε μονάχοι τόν πάταγο, που προκάλεσαν αυτές ή δηλώσεις του οικοδοσολόγου στην μπόεμνη, μά καλόκαρδη παρέα τόν !...

Και τό φαγοπότι και τό πατριντι κράτησε ως τό πρωί !...

νά πάη νά του βοη μέσ' στον παράδεισο έναν Έλληνα παπά και νά του τόν στελλή. Ο Έβραίός περιμένηε μιά, δύο, τρείς ώρες, άλλ' ό Άγιος Πέτρος δέν φανόταν. Στά τελευταία πρόβαλε πάλι το κεφάλι του από τό παραθυράκι και είπε του Έβραίου :

—Πήγαινε, παιδί μου, γιατί άδίκως περιμένηεις. Ένραξα μέσα σ' ό- λο τόν παράδεισο, αλλά δέν βρήκα ούτε μωδ Έλληνα παπά !...

Κόκκαλο ο πατριάρχης. Μιά μέρα ένας βασιλιάς της Περσίας δέχτηκε την έπίσκεψη του άγγέλου του θανάτου. Ο βασιλιάς, άπ' τό φόβο του, κοκκάλωσε... Φαντάστηκε πως έφτασε ή στερνή του ώρα !... Άλλά ένας στεναγμός άνακουφίσσεως βγήκε άπ' τά χείλη του, όταν άκουσε τόν άγγελο νά του λέη :

—Ω, βασιλιά ! Δέκα χιλιάδες άπ' τούς ύπάρχους σου πρόκειται νά πεθάνουν από πανούκλα !...

Πραγματικώς, μόλις ο άγγελος του θανάτου πέταξε μακριά και χάθηκε, μιά τρομερή επιδημία ξαπλώθηκε σ' όλη την Περσία. Κι' όταν έπείλουν τό μεγάλο αυτό κακό πέρας, ο βασιλιάς, που όλον εκείνο τόν καιρό ήταν ναυαλωμένος στο παλάτι του, έκανε μιά περιόδια στο βασίλειό του, για νά παρηγορήση τούς ανθρώπους που και κωλιος νά μάθη πόσοι πεθάναν. Άπό κάθε χωριό και πολιτεία που περνούσε, βαστούσε και καϊτάλογο τών πεθαμένων. Κι' όταν στο τέλος θέλησε νά κινή το άθροισμα, βρήκε πως οι πεθαμένοι είχαν φτάσει τις πενήντα χιλιάδες !...

Τότε ο βασιλιάς άπόρησε και σκέφτηκε : «Ο άγγελος του θανάτου μου είχε πη πως θά πεθάναν δέκα χιλιάδες. Πώς τώρα βρέθηκε νάναι πενήντα χιλιάδες οι πεθαμένοι ;

Κι' όταν ο άγγελος του θανάτου του ξαναπαρουσιάστηκε, του είπε καταγανακτισμένος :

—Όστε και οι άγγελοι λένε ψέματα καμιά φορά ; Δέν μου έλεξες πη πως θάχαν δέκα χιλιάδες ; Άπ' τούς ύπάρχους μου ; Πώς τώρα βρέθηκαν πενήντα ;...

—Βασιλιά μου, τόν άποκρίθηκε ο άγγελος, κάνεις κάποιο μικρό λάθος στο λογαριασμό. Όπως σου είχα πη άπ' την άρχη, δέκα χιλιάδες άνθρωποι θά πεθάνουν από πανούκλα... Άμν ή άλλες σαράντα χιλιάδες !...

Ρώτησε σαστισμένος ο βασιλιάς :

—Έκείνοι πεθάναν άλλως από τό φόβο τους ! Αποκρίθηκε άτάχα ο άγγελος. *

Ένας Έμής της Αφγανιστάν διέταξε κάποτε καβάλλα, μαζί με την ακολουθία του, την έρημο. Ξαφικά παρουσιάστηκε μπροστά του ένα λοντάκι. Ο μεγάλος βεζύρης, ο αβλικός, οι έμπορες, κατατρομαγμένοι, τώβαν στα πόδια κι' άφρασαν όλομυα νά τόν βασιλέψουν άντίκρου στο θηρίο. Μά ο Έμής τόν άντίκρου στο θηρίο, νά τόν ψυχαίσει, κι' ό Έμής τά κατά- νηεν νά σκατώση το λοντάκι και νά τό κοιβάληση στο παλάτι του. Οι άκόλουθοί του σ' αυτό τό άνωματόν είχαν γυρίσει πίσω και μερικοί μάλιστα είχαν άρχισή νά έτοιμάζουν μυστικά και τά της διαδοχής του Έμής, βέβαιο πως ο βασιλιάς τους δέν ήταν δυνατόν νά γυρίση πίσω ζωντανός άπ' τη φοικη, έκείνη περιπέτεια... Μόλις όμως έμαθαν πως γύρισε πίσω ζωντανός, τούς άπρε τρόμος, γιατί ήξεραν πως δέν θά τούς συγχωρούσε που τόν άφρασαν μοναχό μπροστά στον κίνδυνο, ένό ήταν καθήκον τους νά ριφονιδυνεύσουν για τό γαλήρι του !...

Πραγματικώς, το πρώτο που έκανε ο Έμής, γυρίζοντας στο παλάτι του, ήταν νά μνησθή στους δειλούς άκόλουθους του, που τόν είχαν πα- ρατήρη, νά μιν τολμήση κανένας τους νά παρουσιάστη μπροστά στα μάτια του...

Ο μεγάλος βεζύρης όπώθο σήκρηκε ως αυτόν, κι' όταν έφτασε μπρο- στά του, έπεσε στα γόνατα...

—Ανανδρε ! τόν λέε ο Έμής. Τολμάς και παρουσιάζεσαι μπροστά μου ;...

—Βασιλιά μου, είπε τότε ο βεζύρης, όταν κατέδουν μεταξύ τους δύο λοντάκια, τί δέοι μπορεί νά γίνωμε έπεις τά υποτέμνια τά παλίσωα !

Κι' ο Έμής, ευαίσθητος στις κολακείες, άπως όλοι τους, όχι μόνο τόν συγχώρησε, αλλά τούδωσε άμέσως και παρφόριο !...

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΑΓΓΛΟΣ ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΙΩΝΑΘΑΝ ΣΟΥΪΦΤ

Τὰ νεανικά χρόνια του ΣουΪφτ. Ένας παράξενος φοιτητής. Η έπαρσις και η άλαζονεία του ΣουΪφτ. Τὰ πιο χαρακτηριστικά του ανέκδοτα. Τὸ μίσος τῶν ἐχθρῶν του. 1000 λίβελλοι ἐναντίον του ΣουΪφτ. Πῶς πέθαναν ἐξ αἰτίας του δύο γυναῖκες. Τὸ τραγικὸ δράμα τῆς ζωῆς του κτλ.

γω εξαιρετικής επιεικείας, όπως αναφέρει το σχετικό πανεπιστημιακό βιβλίο, μα καθηγνεί και φοιτητά θα έφταναν έλαινολογώντας, δίχως άλλο, και οικειοποιώντας τον άμοιρο σπουδαστή για το τόσο άδύνατο μισό του.

Ο φοιτητής αυτός ήταν ο Ιωνάθαν ΣουΪφτ, ο μεγαλειώδης Άγγλος σατυρικός και ένας απ' τους μεγαλειότερους συγγραφείς των αιώνων...

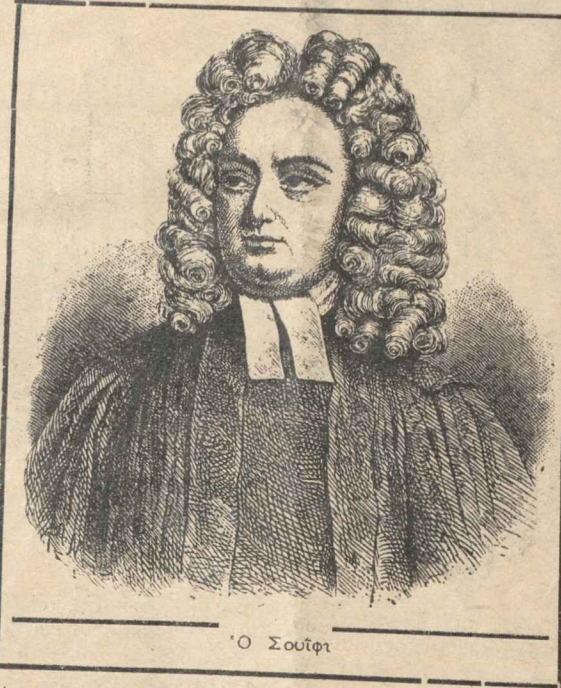
Έτσι, όπως παρουσιάστηκε στις πρωτοφανείς αυτές εξετάσεις, έτσι έμεινε σ' όλη του τη ζωή ο ΣουΪφτ. Άλαζονικός και αντάρτης, γεμάτος πείσμα και έπαρσι. Είχε μια φοβερή υπερηφάνεια, κάτω απ' την οποία έκανε να λυγίσει ή δύναμι των πιο μεγάλων αρχόντων και των πιο ισχυρών προδουλογών. Κάποτε, ενώ ήταν ακόμα ένας δι σπουδαίος δημοσιογράφος και ως μόνο μέσο συντηρήσεως είχε το ισχυρό εισόδημα που του έδινε χάρισμα μικρό κτήμα του στην Ίρλανδία, ο ΣουΪφτ έλαβε απ' τον σπουδαίο Χάρλεϊ ένα χαρτονομίσμα των 10 λιρών για μερικά άρθρα, που είχε γράψει, εύνοικά για την κυβέρνηση. Το φιλοδώρημα αυτό πείραξε τόσο πολύ τον ΣουΪφτ, ώστε το επέστρεψε άμεσως και άξιωσε απ' τον πρωθυπουργό να του ζητήσει σγνώμη, πράγμα το οποίο έστεινε να κάνει ο λόρδος Χάρλεϊ.

Όταν έγινε ένδοξος ο ΣουΪφτ και έτρεμε τη σάτυρά του όλη ή Αγγλία, τότε ή έπαρσι του έφτασε σε άπιστευτο βαθμό. Κατανόησε μια σωστή τυραννία για τους άλλους.

Χαίρο πολύ, έγραψε στη δούκισσα του Κουίνσμπούρι, ή όποια του είχε εκδηλώσει την έπαφνία να τον γνωρίσει, που ξέρετε τὰ καθήκοντά σας. Γιατί είνε μια συνήθεια γνωστή και καθιερωμένη εδώ και είκοσι χρόνια στην Αγγλία, όσοι θέλουν να με γνωρίσουν, να έρχονται αυτοί πρὸς ἐμένα, και όχι να ητηγάνω εγὼ πρὸς αὐτούς.

Και πράγματι, εκτός των άλλων, κ' αυτός ακόμη ο ένδοξος στρατηγός Γουέμτ, με το μιστοσύνη του και την πατερίδα του, ανέβαινε κοιταζίνοντας τὰ δύο πατώματα τῆς κατοικίας του ΣουΪφτ, για να τον συζητήσει γὰ τὰ άρθρα του και να τον καλέσει σε γεύμα. Ο ΣουΪφτ δεχότανε την πρόκλησή του, έπειτα όμως μετάνιωσαν κ' εἰδοποιῶσε το στρατηγό ότι δεν θα ἐγενναίσε μαζί του κ' έρωγε αλλού. Θεωροῦσε τὸν εαυτό του σαν ένα πλάσμα εξαιρετικό, που είχε δικαίωμα σε όλες τις τιμές, και δεν λογίζαίσε ούτε κοινωνικές διακρίσεις, ούτε αξιώματα, ούτε τίτλους ευγενείας. Βίαιος και παράξενος σε όλα, σ' αστεία του, στις ιδιότητες υποθέσεις του, στις σχέσεις του με φίλους και αγνώστους, πολλές φορές ο ΣουΪφτ έδινε την εντύπωση τρελλού.

Μεταξύ των άλλων, αναφέρεται για το ΣουΪφτ και το ακόλουθο ανέκδοτο : Κάποτε ο συγγραφέας Άντισον και οι φίλοι του έβλεπαν, επί πολλές μέρες, στη σειρά, στο καρενείο όπου εόνχαζαν, έναν παράξενο ιερομένο, που άκουμποσε το καπέλλο του στο τραπέζι, βηματίζε με μεγάλη βήματα επί μια ώρα στη σάλα και ο όποιος βόσκος πάλασε και έφαιγε, χωρίς να κυττάζει κανένα και χωρίς νύχη π' όλο αυτό το διάστημα ούτε μια λέξη. Τὸν ιερομένο αυτόν τὸν άνόμαζαν : «Ο τρελλός παπᾶς». Ένα βράδυ στο καρενείο μπήκε ένας άριστοκράτης, που δεν είχε εμφανιστεί εκεί πέρα άλλη φορά. Μόλις τὸν εἶδε ο τρελλός παπᾶς, τράβηξε πρὸς αὐτόν και δίχως να τὸν χαϊρετίσει, άρχισε να του λέη :

Ο ΣουΪφτ

—Πέστε μου, κύριε, άφού έχετε γεννηθεί, θυμάστε κανένα μέρα στον κόσμο ;

Ο άριστοκράτης ξαφνίστηκε για την τόσο άπροσδόκητη αἰτιολογία. Άστόσο, άφού σκέφτηκε λίγο, άπάντησε ότι θυμάται πολλές φορές μέρες.

—Δυστυχώς, δεν μπορώ να σημειώσω τη γνῶμή σας, είτε π' όλο τρελλο-παπᾶς. Εγὼ δὲν θυμάμαι κανένα μέρα, που να μην ήταν ή κρύα ή πολύ ζεστή, ή πολύ στεγνή ή πολύ υγρή. Μά όλα αυτά τα β' λένει θανάσιμα ο Ύψιστος, έτσι, που στο τέλος του χρόνου όλα γίνονται καλά και άγια !...

Και άφού εξεστράμισε τὸν άνιερο αὐτόν σαρκασμό, ο τρελλός παπᾶς τὸν εἰσήγαγε στον άριστοκράτη και έβγαλε :
Ο τρελλο - παπᾶς ήταν ο ΣουΪφτ.

Μια άλλη μέρα ο ΣουΪφτ ήταν προσκαλεσμένος στον κόμη της Λιγκτον. Την ώρα που σηκώνονταν απ' το τραπέζι εἶπε στην άκιστονα :

—Δαίδη Μπέρλιγκτον, μου εἶπαν ότι τραγουδάτε. Τραγουδήστε με ένα τραγούδι.

Η κυρία άγανάκτησε φωνικά με τὸν τόσο αὐθάδη αὐτό τρόπο να άρνιθόταν. Ο ΣουΪφτ τότε εἶπε δυνατά :

—Θά τραγουδήσω, ή άλλωστε θά την άναγκάσω να τραγουδήσω. Και κατόπιν, γυρίζοντας πάλι πρὸς τὴν κόμισσα, έπρόσθεσε :

—Ε ! λοιπόν, κυρία μου, μήπως με πήρατε για κανένα παιδί τῆς ενορίας σας και άρνείστε ; Τραγουδήστε, άφού σὰς διατάσσει η' η' γ' οὐδὲν ἔχετε !...

Ο κόμης, που είχε πάρει το πράγμα σ' αστεία, γέλασε. Η κόμισσα όμως δάκρυσε απ' το κακό της και άποσύρθηκε. Όταν την έβλεπε ο ΣουΪφτ, τὰ πρώτα λόγια που τῆς εἶπε ήταν :

—Δὲν μου λέτε, κυρία μου, εἰστε πὸς π' οὐκ ήρκανη και τόσο διάτροπη σίμμε, που ή κείνη ή βραδεία που σὰς ζήτησα να τραγουδήσετε ;

Φυσικά, ή διαγωγή αὐτῆ του ΣουΪφτ δὲν έξω φρενῶν τους εχθρούς του. Μέσα σε τέσσερα χρόνια γραφίσαν έναντιον του και τὸ πώθησαν 1000 λίβελλοι, όπου ή έπαρσις βρισίσε, με τις όποιες τὸν χαρακτηρίζουν ο εχθροί του, ήταν ή λέξις : Βρωμιάς, κτηνός, γουρουνί κτλ. Η έκδοσι του ΣουΪφτ ήταν τρομερή. Στην έφημερίδα του, τὸν περιέριζαν «Εξεταστής», και σὰ έργα του, κορέλασε, έξοικισε, κατακομιμάτισε, με το σαρκασμό του και την περιφρόνηση του τὸς εχθρούς του. Τάβαζε μ' όλους, σε κανένα δεν χαρίζονταν, ούτε στους πλούσιους, ούτε στους φτωχοῦς, ούτε στους ισχυρούς, ούτε στους άδύνατους, ούτε στους άντρες, ούτε στις γυναῖκες.

Στην ιδιότητά του ζῶη ο ΣουΪφτ έπείθετο δυστυχώς. Είχε αναθέσει και άπάντησε για μια κοπέλλα χαριτωμένη, μορφωμένη, τίμια, την Έσθθη Τζόνσον, ή όποια απ' τα παιδικά της χρόνια έκτιμῶσε βαθιά και άγαπούσε τὸν ΣουΪφτ. Η Έσθθη έμεινε περισσότερο καιρό μαζί του κ' είχε γινῆ ή έμπιστή του. Όταν πήγανε στην Ίρλανδία, περισσότερο καιρό μαζί του κ' είχε γινῆ ή έμπιστή του. Όταν πήγανε στην Ίρλανδία, περισσότερο καιρό μαζί του κ' είχε γινῆ ή έμπιστή του.

κοντά στους συγγενείς της, ο ΣουΪφτ απ' τὸ Λονδίνο τῆς έπέστειλε πικρότατα δύο γράμματα την ήμέρα, σὰ όποια τῆς περιέγραφε λεπτομερώς και τις παραμικρότερες πράξεις του, με την πιο θετική άποψη, με τις πιο χαϊδευτικές και παρηγορητικές εκφράσεις, με την πιο χαριτωμένη τρυφερότητα. Άστόσο, έντωμεταξύ, τὸν έρωτεύετο μια άλλη κοπέλλα, πλούσια και όμορφη, ή μίς Έλεν Βανουράι. Η Έλεν εξομολογήθηκε στὸν ΣουΪφτ τὸν έρωτά της. Είλαε πολλά δείγματα τῆς δικῆς του αγάπης και βότερα τὸν άκούοιθησε στην Ίρλανδία. Ο ΣουΪφτ διωρίστηκε τότε σε κάποια θέσι. Μά ο έρωτάς της την έκανε να υποφέρει φριχτά, γιατί εἴχεσε τὸν ΣουΪφτ. Στὰ γράμματά της, που άφηνε να ξεσπάει σ' αυτά ή εἴλη της, εἶπε δείχνεται έντονα, φανερὰ τόσο ερωτευμένη πάντα, τόσο δυστυχής, ώστε τὰ γράμματά της θά ληγίσαν και την πιο σκληρή καρδιά :

«Εάν εξακολουθήσετε — έγραψε στὸν ΣουΪφτ — να μου φέρετε πως μου φέρεστε, δὲν θά υποσπῆτε για ποιά ακόμα την ένόληξη μου. Μοῖ φαίνεται πὸς δὲν υπέφερα πὸς εἰχαρίστως και τὰ βασανιστήρια μου. Μεσαίνονες, παρὰ τὰ θανάσιμα λόγια που μου εἶπατε... Ω ! αν σὰς εἶχε άπορίνει τόσο μόνον ένδιαφέρον για μένα, θα γὰ να κυνηγή ή άκτος σας για τὰ παράπονά μου αυτά, θά ένοιαθα μια άσάνταστη άντι-

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Μια νεαρά Άμερικανίς, ή μίς Άλίκη Άλλεν, απ' τὸ Όρεγκόν, ή όποια είχε γεννηθεί τυφλή, έπαινησε τελευταίως ένα πρὸς και με γάλη της χαρά εἶδε ότι είχε άποκτήσει την όρασί της, μολονότι ποτέ δεν είχε καταφέρει σε γιατρό.

—Η άστυνομία του Σίδνεϋ τῆς Αυστραλίας άργάνωσε πρὸς ήμερῶν μια αλφινδιαστική σωματική έρευνα στους δρόμους, απ' την όποια εἰσέφερε 2.500 περιστροφά.

—Τὰ δόλα αυτά τὰ φόρτωσαν σ' ένα μικρό ατμόπλοιο, τὰ μετέφεραν στο άνοιχτό πέλαγος και τὰ πετάξανε στη θάλασσα.

—Ένα γράμμα, που ταχυδρομήθηκε το 1896 στο ταχυδρομείο τῆς κομοπόλεως Λογκλάιρ τῆς Υόρκης, βρέθηκε τελευταία, κατὰ τή διάρκεια μιας έπισκευῆς του ταχυδρομικοῦ κτιρίου, τρωπόμενο σε μια γωνία του ταχυδρομικοῦ κτιρίου.

—Κι' έτσι, ύστερα από τριανταεφτά χρόνια, το γράμμα έστάλη στο δικαστικό του, ο όποιος εἰςπῶς εἶνε ζωντανός.

—Στην Πολωνία τελευταίως μια όμᾶς άγρίων έσφαξε κ' έφαγε δύο Άγγλους περιηγητάς !

—Άμέσως απ' τὸν πλησιέστερο σταθμό έστάλθηκε ένα άπόσπασμα και έπαισε τους άνθρωποφάγους.

—Οι άγριοι έδειξαν μεγάλη άπορία, όταν έμαθαν ότι έπρόκειτο να τιμωρηθῶν για τὸν σὸν...άσημαντη άφορη, όπως εἶπαν.

—«Άλλωστε, έπρόσθεσε ο άσχηγός τους, τὸ κρέας τὸν λευκὸν άνθρωπον εἶνε πολὺ καλύτερο απ' τὸ κρέας τὸν μαύρον. Εἶνε πολὺ σκληρό, άνοστο, κ' έχει μια βαρειά μυρωδιά καπνοῦ. Τὸ ότι λοιπὸν τὸ εἶφαγα... εἶνε μάλλον...κατόρθωμα !...».

—Ένας άγγλικὸς θρόνος εἴχηε ως εἴης τὸ ότι ο Φλεβάρης έχει δύο μέρες λιγώτερες απ' τους άλλους μήνες :

—Ο Φλεβάρης, όταν πρωτόγινε ο κόσμος, ήταν χαρτοπακτικής μανιακός, αλλά άτιγος. Πάντα έκανε.

—Μια μέρα, άφού έχασε όλα δὸα χρήματα είχε, ζήτησε απ' τους γειτόνες του στο τραπέζι του χαρτοπαιγνίου, τὸ Γενάρη και τὸ Μάρτη, να τὸν δανείσουν, βάζοντας ένέχυρο από μια μέρα του στὸν καθέναν.

—Έχασε όμως κ' εκείνα πὸς τοῦ εἰδάνεισαν κ' ως σήμερα δὲν εἰσώθηκε να πληρώσει τὰ χρή του και να πάρη πίσω τις δύο ήμερες του !...

—Ένας σοφὸς έδωσε τους εἴης όρισμούς του χρημάτων :

—Καλὸς ίππότης, αλλά κακὸς κύριος.

—Παχόμοιο διαβήτηρις.

—Ο ήλιος τῆς γῆς.

—Η γλάστρα, όπου φυτῶναι ή έντιμότης.

—Ο αἰώνιος σκαπός.

—Τὸ μαγικό κλειδί.

—Μάνα τὸν φροντίζουν.

—Εξιστάδα τὸν ήλιον.

—Ο κοντός, ἐπὶ τὸν όποίον ιπώνεται για σημαία ή εντιμία.

—Τὸ καλύτερο άντικείμεν.

—Θεὸς για τους μὲν, διάβολος για τους άλλους.

—Ο φίλας τῆς εἰρήνης τὸν άνδραγόνων.

—Φιλαχό, τὸν όποίου ή ιδιότης άλλόζον, αλλόγως εἰκνόνται πὸς τὸ φορεῖ.

—Διαλέγετε λοιπὸν και παύετε.

—Ένας Γάλλος σοφὸς εκάθησε κ' εἰσώρισσε ότι μέσα σε δώδεκα χρόνια κάθε άνθρωπος, μορφωμένος ή άμόρφωτος, λέγει κατὰ μέσον όρον 11.800.000 λέξεις.

—Η γυναῖκες φωνικά λένε περισσότερες.

—Ένας άλλος σοφὸς, Γερμανὸς αὐτός, ο Π. Έβερρεττ, εἰσώρισε σεν ότι ένας άνθρωπος 70 ετών έχει διαβῆσει, κατὰ μέσον όρον, τὸν καιρό του ως εἴης :

—Σὲ 24 χρόνια, 9 μήνες και 18 ήμερες.

—Σὲ 24 χρόνια, 11 χρόνια, 8 μήνες και 4 ήμερες.

—Σὲ 24 χρόνια, 11 χρόνια, 8 μήνες και 4 ήμερες.

—Σὲ 24 χρόνια, 11 χρόνια, 8 μήνες και 4 ήμερες.

—Σὲ 24 χρόνια, 11 χρόνια, 8 μήνες και 4 ήμερες.

—Σὲ 24 χρόνια, 11 χρόνια, 8 μήνες και 4 ήμερες.

—Σὲ 24 χρόνια, 11 χρόνια, 8 μήνες και 4 ήμερες.

—Σὲ 24 χρόνια, 11 χρόνια, 8 μήνες και 4 ήμερες.

—Σὲ 24 χρόνια, 11 χρόνια, 8 μήνες και 4 ήμερες.

—Σὲ 24 χρόνια, 11 χρόνια, 8 μήνες και 4 ήμερες.

—Σὲ 24 χρόνια, 11 χρόνια, 8 μήνες και 4 ήμερες.

—Σὲ 24 χρόνια, 11 χρόνια, 8 μήνες και 4 ήμερες.

—Σὲ 24 χρόνια, 11 χρόνια, 8 μήνες και 4 ήμερες.

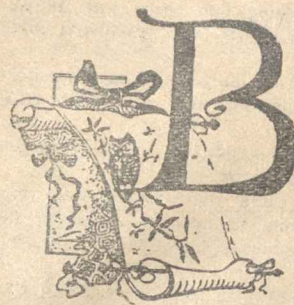
—Σὲ 24 χρόνια, 11 χρόνια, 8 μήνες και 4 ήμερες.

—Σὲ 24 χρόνια, 11 χρόνια, 8 μήνες και 4 ήμερες.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΙΠΛΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

ΤΟΥ GEORGES VERDA

ΒΛΟΣΥΡΟΣ, σκυφτός και συλλογισμένος, βηματίζει απ' το πρωί στην πυλινή επαλή του πύργου, ο φρουράρχος του φρουρίου της Ουρουέν, κι' όλο μολογούσε χειρονομώντας...

Μερόνυχτα τώρα βρισκόταν άβυσσος. Σταματούσε ξαφνικά τον νευρικό μονόλογό του, άνοιγε κάποιο χιλιτοσαλταμένο χαρτί, το διάβαζε, και πάλι ξανάριζε τις άτελειες βόλτες του...

Μουρμούριζε διαρκώς :

— Έφτά χρόνια με πολιορκούν έπιμονα, αυτοί οι καταραμένοι Σαρακηνόι... όλοι απ' την πείνα και τις στερούσεις, παρά να παραδώσουμε το φρούριο στα χέρια των άπιστων !...

Τά ζείλη του κλειστικαν Ξανά κι' ή ματιά του στριφογύρισε πονεμένη παντού. Αντίκρυσε ο γηραιός και ψηλόκορμος ευπατρίδης τις σκελετωμένες απ' την πείνα μορφές μιάς χούφτας — πληγωμένων κι' αιώτων — ύπερσπιστών του όχρου φρουρίου, αντίκρυσε τη δυστυχία και τη στέρση, θρονασμένες απειλητικές πειά ανάμεσα στην οικογένειά του και στη λιγοστή φρουρά του, κι' ή ψυχή του μάτωσε...

— Μά δλί... Μούγκρισε περήφανα. Κάλιο να πεθάνουμε όλοι τιμημένα, παρά να ζήσουμε ντροπασμένα... Σ' έμένα, τον άσπιλο Δόν Ένριχο — Βλάσιο — Αρνόλδο, μαρφέσιο του Βαλαδολιδ του Φονέρτε Κίνπος και της Σαραγώσσας και κόμητα του Τόρε ντελ Φονέγκο, μεγίστα της Ισπανίας και στρατηγό του Ιπικού, έμπιστευτηκε ο βασιλεύς του αυτού φρουρίου της Ουρουέν, άπαράτητου κλειδιού για την ασφάλεια της πρωτεύουσας... Δεν θα προδώσω λοιπόν την έντολή του, ούτε και την έμπιστοσύνη του... Καλύτερα ο χάρος, παρά ή ατιμία !...

Θρόνια ανάλαφρο στην άσχη και κλαγγή σπαθιού κατόπιν κάποιου φρουρού που χαϊροτόσε πρόσωπο σεδιστό, άνάγκασε τον Ξαναμένο φρουράρχο να γυρίση το κεφάλι του. Αντίκρυσε με έκπληξη τη δόνα Μαρία, την άγαπημένη γυναίκα του και κόρη του βασιλέως του, ή όποια τον πλησίαζε άδύρωνα, με έκφραση θλιμμένη στο άρχοντικό πρόσωπό της...

Πριν προλάβει να της μιλήση, έκείνη ψιθύρισε άργά :

— Αγαπημένε μου, άλλοι δυό ακόμα πεθαίνουν τη στιγμή αυτή στην Αύλη των Τιμών απ' την έξάντληση... Δεν νομίζεις, πως πρέπει έπιτέλους να προτείνεις στον Έμιο των Σαρακηνών μια συμφωνία παραδόσεως του φρουρίου, με όρους έντιμους κι' άξιοις;... Θα είνε ή μόνη σωτηρία όλων μας... Βλέπεις, άλλωστε, πως κι' ή Αυτού Μεγαλειότης, ο πατέρας μου ακόμα, πιάς ξεχασε δωπάνο έφτά όλόκληρα χρόνια... Ούτε τρόφιμα, ούτε ένισχυσεις, ούτε είδος σου έστειλε, στο διάστημα αυτό !...

— Υψηλοτάτη πριγκίπισσά μου κι' άγαπημένη μου γυναίκα, ξεχνάς πολλά πράγματα αυτή τη στιγμή, που μου προτείνεις μια τόσο άτιμοτική λύση... Χωστό πολλά στον Υψηλό κυρίαρχη μου και πατέρα σου... Πρώτα — πρώτα, μούδωσε την κόρη του για σύζυγό μου... Με άναδείξε στα ανώτατα αξιώματα, μούδωσε μόνιμη τιμητική φρουρά από έκατό ευπατρίδες, σούδωσε έκατό κοπέλλες των καλύτερων οικογενειών για δεσποινίδες της Τιμής, και στο τέλος μου έμπιστευτηκε την άμυνα του κυριωτέρου στήριγματος της Ισπανίας μας...

— Ναι, μά σε ξεχασε δώδεκα έδω !... Τόν διέκοψε πάλι ή δόνα Μαρία με κάποιο πείσμα, γυναικείο φρονικό :

— Όποτε λέξι πειά, δόνα Μαρία... Άν δεν μούδωτε στο μεταξί αυτό τροφίμα κι' ένισχυσεις, θα τίς πιάς δεν μπορούσε να τό κάνει... Άραγε του περισσεύουν, στύν κρόσιμο κι' άπελπισμένο άγώνα του ;

— Έσπαναν κι' οι δυό τους τώρα τό κεφάλι, λυγισμένο απ' τη συμφορά κι' απ' τον άμμο κίνδυνό του πύ σκληρού θανάτου, που άρχισε τώρα να χαϊδεύη όλους έκείμενα με τό σκελετωμένα και νυχρά δάχτυλά του...

— Έξωφανα νινάχτηκαν κι' οι δυό τους. Ένας νεαρός άξιοματικός, ο δούξ της Βαρκελώνας, άμπτωχος άγόνοος της Ξακουστής μά ξεπεσμένης τώρα οικογενείας των δονικών της Βαρκελώνας, φάνηκε στην επαλή, κρατώντας απ' τό χέρι τη γοητευτική Ισαβέλλα, τη μονακίρη κι' άγαπημένη τους κόρη !...

— Τί θέλετε έδώ έσείς, δίχως την άδειά μου ;... Ξεφάνισε κατάλη-

κτος ο γηραιός φρουράρχος.

Κι' ύστερα, προσελώνοντας άούτηρό το βλέμμα του στύν ταπεινά λιγάκι νέα, Ξανάτε :

— Τί σημαίνει αυτό, κύριε δούξ ;... Τί θέλει ή κόρη μου μαζί με μια τέτοια ώρα και σ' ένα τέτοιο μέρος ;...

— Ο νεαρός άξιοματικός χαϊροτίσε στρατιωτικά τόν άρχηγό του, ξακολονθώντας να κρατάη τρυφερά τό χέρι της δικοκύρης και μά λλόβλης Ισαβέλλας, έλε άργά κι' άποφασιστικά :

— Ένδοξότατε, συγχωρήστε με... Τολμά να σας δηλώσω, ότι από αυτής τής δεσποινίδος κόρη σας, ή όποια άνταποκρίνεται έκατό τό τιμία κι' άνιστορόδουλα αίσθημά μου... Σας ύποσχεται να έμεινέ φρουράκι και τη ζωή της, καθώς και τη ζωή όλων μας έδώ, έμ χαϊροτίσε ως αντάλλαγμα την έντυχία, δίνοντάς μου την Ισαβέλλα, το σύζυγό !...

— Ο κατάπληκτος φρουράρχος κίτταξε τη σύζυγό του με έκπληξη, έκείνη μουρμούρισε με συγκαίνια :

— Αγαπημένε σύζυγι μου, ξερω από καρδιά τό τρυφερό αίσθημά και τό έγκρίνω... Άποφάσισε σχετικά κι' εσύ. Ο νεαρός δούξ σου με την ήρωική κι' άσπιλη διαγωγή του τό φημισμένο όνομα της οικογενείας σου...

— Έτσι !... Άποκρίθηκε άπλά ο φρουράρχος. Προσπαθώντας, όμως, να κερδίσει την έντυχία με όποιον τρόπο νομίζε καλύτερα, κι' να είνε σίγουρος με την Καθίρον !...

Χώσαν με τη λατρία στην ψυχή όλοι τους. Απ' την ίδια ήρωική δούξ συγχέονταν απ' τις ύπαιθρες δεξμενές όλο τό διαβασμένο στο νερό και κανόνισε σύμφωνα με αυτό τις ήμερήσιες μεριές.

— Έπειτα πρόσταξε να μην ένταμίζον τό πτώμα των πληρωμένων και τόν άρρώστον, που πεθάναν απ' τις πληγές κι' απ' την έξάντληση πείνας, αλλά, άφού τό κάλυψε άπλά ή κρυφή στην αλήτη του φρουρίου, να τό προφυλάξει απ' τη σπαταλά, έστηνε κατόπιν όφθα με μια λύση στο χέρι κοντά στις ψηλές έπαλξεις του φρουρίου, ώστε να φαίνονται απ' το έχθρο σαν ζωντανά πεισμένα και έργονόσαν...

Και τελευταία, ύστερ από λίγες ώρες, έστειλε έπιτήδεια στο έχθρο σπρετεια μερικώς έμπιστους στρατιώτες, δίδον ότι άπελπίστηκαν πια απ' το πολυετή πολιορκία κι' αυτομόλησαν στο έχθρο, βαρυστοιχημένοι απ' τις πληγές...

Πέρασαν ακόμα λίγες μέρες άγίας και μια χαράνη δυό — τρεις — απ' τήν δθεν αυτομόλησε κατάφεραν να έφθουν απ' τους Σαρακηνούς και να γυρίσουν στο φρούριο, χωστά πολιορκία, πληροφροϊών απ' την τολμηρή αυτή τασκοπεία τους.

Και τελευταία, ύστερ από λίγες ώρες, έστειλε έπιτήδεια στο έχθρο σπρετεια μερικώς έμπιστους στρατιώτες, δίδον ότι άπελπίστηκαν πια απ' το πολυετή πολιορκία κι' αυτομόλησαν στο έχθρο, βαρυστοιχημένοι απ' τις πληγές...

Πέρασαν ακόμα λίγες μέρες άγίας και μια χαράνη δυό — τρεις — απ' τήν δθεν αυτομόλησε κατάφεραν να έφθουν απ' τους Σαρακηνούς και να γυρίσουν στο φρούριο, χωστά πολιορκία, πληροφροϊών απ' την τολμηρή αυτή τασκοπεία τους.

Κι' ένα πρωί μύέδωκε ανάμεσα στο σκοτεινό του φρουρίου μαυροδεκακιλά απ' τα άρρηστα πειά αυτά ψωμιά, κι' έλε να τό πετάξουν μαζύ κάτω απ' τόν πύργο και στη συνηθισμένη θέση που τό πετάζουν ως τώρα κάθε μέρα...

Οι Σαρακηνόι έτρεξαν — όπως άλλωστε έκαναν ίσαμε τώρα — να ήμειν με προσχή τό σκοτεινό, μήπως βρουν καμιά πολιτική έπαλή, απ' την όποια να βγάξουν συμπεράσματα για την κατάσταση των πολιορκουμένων...

Παραξενευμένοι για τό άπροσδόκητο εθρημά τους, έφεραν στη σπηλιά του Έμιο τα ψωμιά εκείνα, μαζύ με διάφορα άλλα μικροαπορριμμάτα και χωμάτια σπασμένων κονταριών...

Μά απ' παραξενεύτηκαν οι άπλοϊκοί αυτοί πολιορκιστά, ο Έμιος τους έμεινε κατάπληκτος. Φώναζε τους στρατηγούς του ταγμαμένους και ζωντάς τους τό άπροσδόκητο αυτό εθρημά, ξεφάνισε :

— Άλλά... Άλλά... Μας άπαρηγόρησε όριστικά τη φορά αυτή...

Η ΓΟΗΣΣΗΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

ΜΑΙΡΗ ΠΙΚΦΟΡΔ

(Μία σκιαγραφία της από τόν Ντούγκλας Φαίρμπανκς υιόν)

Η Μαίρη Πικφορντ ήταν παντρεμένη με τόν Ντούγκλας Φαίρμπανκς πνέοντα. Ο υιός Ντούγκλας δέν είνε πατέρας. Έγεννήθη από τόν πρώτο γάμο του Φαίρμπανκς πατρός. Έζησε όμως στη μικρή του ηλικία κοντά στη Μαίρη Πικφορντ, που ήταν μητέρα του. Έτσι την έγνώρισε καλά. Και ή κατωτέρω σκιαγραφία της είνε από τό πιο ένδιαφέροντο πορτραίτο των κινηματογραφικών άστέρων του Χόλυγουντ, που έχει δημοσιεύσει ο Φαίρμπανκς υιός.

Όλα γενικά θεωρούν τόν Σίδνεϊ Γκρόμαν, τόν δημιουργό του Χόλυγουντ, υπέθυνο για τό χαρακτηρισμό της Μαίρης Πικφορντ ως «Μην-ότις τό Κόσμου». Πράγματι την έπωνυμία αυτή της την έδωσαν ο Σίδνεϊ από λίγους έτών, όταν ήταν διευθυντής ενός θεάτρου του Ά-ντον Φαραγκίου, έπ' εκπαίρει όφθιμ, στο όποιο έθροισαν την Μαίρη. Και τής έμεινε.

Σε όσους όμως γνωρίζουν καλά την Πικφορντ, ή έπωνυμία αυτή δέν φαίνεται να της ταιριάζει. Η Μαίρη Πικφορντ είνε πάρα πολύ άσπληρη στη ζωή της, κι' αυτός ο άσπληρης τίτλος της «Μην-ότις τό Κό-σμου» δέν τής πάει καθόλου.

Η Πικφορντ τρέφει άπειρο σεβασμό, εύγνωμοσύνη και συμπάθεια προς όλους όσους, καθ' άσπληρη τρόπο, έξυτηρήσαν τις φιλοδοξίες της.

Είταν πιά ή Μαίρη είνε ένα αβάντο κοριτσάκι, με μολύβι γυναικά. Λάθος. Έπρεπε μάλλον να πούμε πως είνε ή αβάντο γυναικά με μολύβι κοριτσάκι.

Καμιά φορά καταντάει σαστός μετέλξ, λόγω της ελκυστικότητας των γνωμών της. Κι' αυτό συμβαίνει, γιατί ποτέ δέν φοβάται τις συνέπειες των γνωμών της, των λόγων της και των πράξεών της. Είνε άφωτος μέχρι θανάτου, ελκυστική μέγας απάθειας. Ύπεροβικά εύσυνειδήτη, συγχρόνως δέν άρνηται ποτέ κανένα σκεδίο, χωρίς να τό κλείσει βαθύτατα, απ' όσους τον τις πλεονέξ. Κατόρθωσε είνε γυναικά με ύπεροβική θηλυκότητα. Ση δουλειά όμως δείχνεται άντρας περισσότερο απ' όσους της άντρας που συνεταρίζονται μαζί της.

Κι' αραζει άσπληρη συγκεντρώσεως και κάθε σπουδαιότητα. Έχει την πολύτιμη ικανότητα να μπορεί ή άναμειρά κάθε κρίση κατάστασι, με άόληση ήρεμία και ισόρροπη αντίληψη. Όταν την παρακαλέσουν να δώσει σινέντευξη κι' άποφασιστεί να μείνη έτοιμάζεται εκ των προτέρων και φροντίζει ώστε κάθε λέξη που θα πη νύχη τη θέσι της. Σε κάθε μια απ' τις πράξεις της τέλος άνακαλύπτει καμιά τη θέληση, που καταβάλλει για να διατηρήσει την ενεργητικότητά, με την όποια την έχει προ-ότις ή φήμη.

Είνε συγχρόνως τρυφερή έγωίστρια και έξαιρετικά γενναία. Άλλωστε, ο έγωισμός της είνε παραπάνω από εύλογος, λόγω της μοναδικής θέσεως που κατέχει. Πρέπει όλα να υποτάσσονται στη θέλησή της και μ' όλο που δέν ξεσκαί ποτέ την παραμικρή πείσι σχετικά, στη θέλησή της ύποτασσονται όλα και όλα. Όταν εργάζεται τίποτε δέν έμειν ή απ' τη σημασία μεγαλείτης απ' τη δουλειά της. Η έργασία την άπορροφά έξ ολοκλήρου, όσος όποτε κι' αν είνε ο σκοπός των προσπαθειών της.

Κατοβάσει όσες τις έκούσεις ή άκούσεις παρεξήγησης της Τέχνης στύν κινηματογράφο. Αφιερώνει όσους όλον τον χρόνο της ταλέντων της για την τελειοποίησή της τέχνης αυτής.

Όταν γυρίζει ένα έργο είνε, έν πάση ελκυστικότη, πεπεισμένη ότι δημιουργεί ένα άριστοέργο. Άλλά έξισον ελκυστική είνε και όταν, άφού τό έργον είνε έτοιμό, τό κρίνει ως άτελές. Δέν έδίδασκε πολλές φορές να φησίζον έκατομύρια όλόκληρα δολαρίων και έργασια και προσπαθούσε πολλών ινών, καταστρέφοντας μάλλον ένα έργο, παρά να τό άσπληρη στο κακό κατακαταμένο, κακογνωτισμένο ή άποσπληρη άτελές. Έ-κείνη με τους όποιους συνεταρίζεται όσους παρανοούνται και την συμ-παθείσαν να κρίνει με τέτοιες χειρονομίες μεγαλειώδεις, αλλά να μη συγχέονταν και τόσο πολύ.

Είνε φιλελεύθερη, μά με άπόλυτη διακριτικότητα. Τη θαμιάζουν ο-ότις έμειν κρατούνε τό χορόν μας με τό δόντια, έλπίζοντας από παρρησία σε στήν και τους λυγισμούς απ' την πείνα, έκείνοι οι άπιστοι σπλη καλοπρόσωποι... Κι' όχι μόνον δέν πεινάνε, αλλά αφήνουν και τό ψωμί τους να μοναχιά, πετώντας τό κατόπιν στα σκοτεινά !...

Μίσηνε τους Σαρακηνούς του — άσυγχρότητους πειά, μόλις έμαθαν να νέα — κι' έλανε άμέσως την πολιορκία.

Κι' ο γηραιός φρουράρχος, διακρύβετος, άφού ήλθε με συγκίνηση τό νεαρό δούκα, τόν έσπρωξε μόνος του στην άγκαλιά της Ισαβέλλας.

— Τό όνομά σου είνε άντάξιο της, του έλε άπλά, κι' ο χαρακτηρισμός σου με τό μολύβι σου σβύνουν δώδεκα τη φτώχεια σου !...

Η Μαίρη Πικφορντ

στορία. Και, λαμπαρμένο απ' όλην τη έλευση πάντοτε, ότι έβαλε στο νοού της, χωρίς στη δραστηριότητά και την έπιμονή της, πιστεύο πως κι' αυτό θα τό κατορθώσει, όπως κατώφευγε και όλα τα άλλα.

ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΦΑΙΡΜΠΑΝΚΣ, υιός

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ

Ο ΝΤΕΒΕΤ ΚΑΙ ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΟΥ

Τοξίς Άγγλοι στρατιώτες συνελήφθησαν κάποτε αιχμάλωτοι από τους άνδρας του περιφημού άρχηγού των Μπόξες Ντέβετ, κοντά στο Λίνδλεϊ. Άδμητήσαν λοιπόν ένώπιον του Ντέβετ, ο όποιος, άφού τούς κίτταξε, σκέφτηκε λίγο και τους έλε :

— Σας άποδίδω την ελευθερία σας, τέκνα της Άγγλίας, από τόν ό-ρον να δώσετε ένα γράμμα μου στο στρατηγό σας, τόν σερ Ραυνδλ.

— Όπως αγαπάτε, έξακούτε, απάντησαν συγκαίνιμένοι οι αιχμάλωτοι.

Ο Ντέβετ έγραψε τό γράμμα, τό σφράγισε κι' άφού τό κατέδωσε στους αιχμάλωτους, τους άρρησε έλευθέρους. Όταν αυτοί φθάσαν στο στρατόπεδο του Ραυνδλ, τρέσαν να τό παραδώσουν τό γράμμα. Ο Άγγλος στρατηγός τό άνοίξε και διάβασε τό έξης :

— Αγαπητέ συνάδελφε, κρατήστε σας παρακαλώ τους τρεις κακομ-ήρες. Άνα τους χρειαστώ, σας τους έναπαίρνω. Υμέτερος, Ντέβετ.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενειακής» τιμάται παντού 4 δραχ. 4. Η αδιαίρετος υπερτίμηση των παρ' τών υποπρωτοκόπων απαγορεύεται. Παρακαλούμε θύειν τους άγνωστους μας αναγνώστες, όσους άποστέλει εις την αντίληψιν των τοιούτων τι, να μας

το αναφέρουν άμέσως.

Η ύπό των αναγνωστών μας άποστέλλομένη συνεργασία και μη συνδεομένη υπό δικαιομάτος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δέν λαμβάνεται ύπ' όψιν.

Πολλοί αναγνώσται μας μας γράφουν ότι επιθυμούν να προσηυθευθύν τας εκδόσεις μας και να έγγραφούν συνδρομηταί του περιοδικού μας, αλλά δυσκολεύονται εις την έκδοσιν επιταγών. Για να τούς διευκολύνουμε σχετικώς, τούς πληροφορούμεν ότι δεχόμεθα τὸ αντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, διδλίων, Ήμερολογίων κλπ., εις γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα αἰσθητῶς τιμῆς.

Καίτην Δούλην, Κέρκυραν.—Τί ἐκάματε, δεσποινίς!... Μας ἐστελάτε, χωρίς να μας ρωτήσετε, τὰ σχολικά σας βιβλία, σχισμένα καὶ ταραπωμένα, νὰ τ' ἀγοράσουμε!... Γιατί δὲν μας ρωτήσατε προηγουμένως; Καὶ τί νὰ τὰ κάνουμε τώρα; Στείλτε κάποιον γνωστὸν σας εἰς Ἀθήνας, στὸ γραφεῖο, νὰ τὰ πάρῃ, πρὸς Θεὸ! Δὲν μας εἶπε δυνάτον νὰ ταχυδρομήσῃν δέματα χωρίς λόγον. Καὶ — δι' ὄνομα ὧν τῶν Θεῶν — μὴ στείλετε ἄλλα, ὡς γράφετε... Εἶνε ἐντελὲς ἀχρηστά, κατὰ περισσότερο ἀπὸ ἀχρηστά.

Χ. Γερ., Κέρκυραν.—Περιμένουμε πάντοτε τὴν διεύθυνσιν σας, νὰ σὰς γράψουμε ταχυδρομικῶς. Φύλλῳ ἡν. Κατελλόρου.—Ὡς καὶ στὸ προηγούμενον φύλλο σὰς ἐγράψαμε, οἱ στίχοι σας δὲν εἶνε ἐπιταγῆς, δὲν παίρνουν δὲ καὶ κριτικὴ, γιατί εἶνε ἐν τῷ συνόλῳ τοὺς κακοί. Ἰδοὺ π. χ. τὸ ποιημὰ σας «Ἐλπίς»:

Γλεντάτε ὅσο μπορεῖται

χορεύεται περισσά

μεθάται νὰ ξεχνάται

ὅλα σας τὰ καλά.

Ἡ νύχτις μᾶζον νεοί

εἰς τὴν ζοὴν τάνθρωπου

σὰν μὴ μικρὴ ἀκτίνα

στὰ βάθη τόσοι σωταῖς.

Λοιπὸν... Λοιπὸν μὴ γράφετε στίχους. Αὐτὸ εἶνε τὸ πλέον σωτὸν δι' ἑνὸς ἀνθρώπου. Κί' ὅταν μὲ τὸ καλὸ ἐνηλικιώθητε, θὰ ὀρεῖ πόσο σοφὴ εἶνε ἡ συμβουλὴ μας αὕτη. Μπορεῖ, φυσικὰ, ν' ἀγαπᾷτε τὴν ποίησιν. Αὐτὸ εἶνε ὠραῖο, εἶνε εὐγενικὰ, ἀισθάνεστε ὅμως μόνον στίχους. Μὴ τοὺς... φωνεῖτε. Ἀφήστε ὁμοῦ τοὺς ἄλλους «Ἕλληνας» νὰ κακοποιῶν τὰς Μούσας. Ἔτσι ὀρέγεται τὴ συνειδητοί σας ἡσυχία καὶ ποτὲ δὲν θὰ μετανοήσετε πικρὰ διὰ τὰ ποιητικὰ ἔργα τῆς νεότητός σας. Συμφωνεῖτε μᾶζον μὲς; Ἄν ὅχι, κακὸ δικό σας.

Ἡ Τίγυν Ντόρρη, Καλύδια (Κουβαρά).—Τί εἶνε αὐτὸ ποὺ στέλνετε; Ποίημα; Νὰ μας ἐπιτρέψετε νὰ ἔχουμε σχετικῶς μερικὰς ἀντιρρήσεις. Πῶς; Θεὸ καὶ Κύριε!—δύναται νὰ ὀνομασθῇ ποίημα τὸ ἀκόλουθον κατασκευασμα;

Ἰδοὺ:

Στὰ Καλύδια - Κουβαρά,

στὴς Χρισταῖνας τὸν μαχαλᾶ,

ὅλο γλεντῖα καὶ χαρὰ

χά, χά, χοῦχα, χά, χά, χά!

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Η ΚΕΡΑ ΜΑΡΙΩ

Ἄλλὰ τὰ γέλοια τὰ πολλά,

μὲ τὴν τράπουλα στὴν ποδιά,

ἐμαζέψαν τὰ παιδιὰ,

γιὰ νὰ γλεντοῦν πὸ καλὰ.

Κ' οἱ προκομιμένοι οἱ γαμπροί

δὲν τὸ πῆραν μυρωδιά,

γιὰ νὰ προλάβουν καὶ αὐτοὶ

μὴ τοὺς ἐρθεῖ κατρακεφαλιά.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....</

Πόσοι θόνοι...

τούς οποίους ά-
σφαλώς, Κυρία
μου, δά άποφεύ-

γατε εάν ακολουθούσατε την συμβου-
λήν μου. Διά να εξασφαλίσετε την υ-
γείαν και την ωραιότητα των όδόντων
σας, χρησιμοποιήτε καθημερινώς την

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ-ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ-ΖΕΑΣ 98-ΠΕΙΡΑΙΑΣ

